

VENSKAB-DANMARK-KINA.DK

DanmarKina

NR.

101

FORÅR 2014

丁卯年九月
王書畫於上海

家

MØD OS PÅ FB

- 3** UDE AF ØJE, UDE AF SIND?
Morten Hetmar Vestergaard
- 8** KINAS KVINDEMUSEUM
Merete Ipsen
- 11** DET FØRSTE SKRIDT
PÅ EN NY LANG MARCH
Nils Thostrup
- 14** SMÅ ØER, KLARE SIGNALER
– OG DIPLOMATISK HYKLERI
Nils Thostrup
- 17** FIRE ANMELDELSER
- 22** KINESISK KALEJDOSKOP
- 25** RESULTATORIENTERET
SAMARBEJDE
Frank Jensen
- 26** KINESISKE HELSEKUGLER
Doris Damsgaard
- 29** ALT ER MULIGT!
Michelle Rødgaard-Jessen
- 32** SHANGHAI – HERE WE COME
*Andreas Damgaard og
Malou Dueholm Pedersen*
- 34** "SÅDAN KOMMER
VI SELV TIL AT BO"
Julie og Torben Brink
- 37** KINESISK NYTÅR
- 38** DKK NYT
- 40** MUSEUMSGENSTAND
Torben Brink

DE FEM ELEMENTER

Fem? Er der ikke kun fire? Ikke, hvis man ser på verden fra et kinesisk udgangspunkt.

Her i vesten har vi ganske rigtigt kun fire elementer. Vores fire elementer – ild, luft, vand og jord – er baseret på klassisk græsk filosofi og var faktisk dominerende i vores verdensopfattelse helt frem til oplysningstiden.

I Kina er der fem elementer, og det er ikke helt de samme. Der er det nemlig metal, træ, vand, ild og jord. Dvs. luft er ikke noget element; i stedet er både metal og træ med.

De fem elementer er baseret på klassisk kinesisk filosofi, og som vi kender det fra yin og yang-symbolet, bruges de til at tolke de konstante forandringer i universet og altings indbyrdes forbundethed.

Lad os tage elementet ild som eksempel. Der er mange kombinationer, men eksempelvis næres ild af træ, slukkes af vand og jord, og sammen med metal danner det rigdom.

I skrifttegnene for de sidste fire kan man se oprindelsen i piktogrammer. Træ *mù* ligner et træ, mens vand *shuǐ* forestiller en flod med to flodbanker set oppefra. Ild *huǒ* er dansende flammer, mens jord *tǔ*

viser en plante, der skyder fra jorden. Metal (eller guld) er *jīn*, der kan forklares på forskellig vis, men en flot udlægning er smeltende metalbarrer.

De fem elementer indgår også i kinesisk astrologi. Vi kender bedst dyrekredsen, som består af 12 forskellige dyr, der hver især fungerer som en slags stjernetegn for et helt år ad gangen. Men de 12 dyr suppleres med de fem elementer og forekommer i alle mulige kombinationer.

De børn, der blev født i året, der nu er ved at være omme, er fx ikke bare slanger, men vandslanger. På tilsvarende måde kan man være ilddrage eller jordhund. Den fulde cyklus når man først, når man har været gennem alle kombinationsmulighederne – og så er man altså i mellemtiden blevet 60!

Vi nærmer os det kinesiske nytår, og til maj runder vores kinesiske søsterorganisation The Chinese People's Association for Friendship with Foreign Countries des tres.

Vi siger til lykke med jubilæumsåret. Og ønsker vores kinesiske venner såvel som alle vores læsere alt det bedste for træhestens år.

Julie Brink

DANMARK-KINA UDKOMMER MED FÆRRE, MEN STØRRE NUMRE. NR. 102 ER PÅ GADEN TIL SOMMER.

Danmark-Kina udgives af
Venskabsforbundet Danmark-Kina
Vi modtager gerne indlæg til bladet.

Redaktion: Julie Brink (ansv.),
Torben Brink og Hans Jørgen Hinrup

Tryk: WERKs Grafiske Hus a/s, Aarhus

Venskabsforbundet Danmark-Kina (VDK)
"Foreningens formål er at fremme venskabet mellem
det danske og det kinesiske folk ved at give alsidig
oplysning om forholdene i Kina og ved at arbejde
for at udvikle forbindelsen mellem de to lande.
Foreningen er uafhængig af politiske og økonomiske
interesser."

**VDK blev stiftet i 1952,
og blandt foreningens aktiviteter er at:**

- arrangere møder, foredrag og events
- udgive bladet Danmark-Kina
- formidle abonnement på kinesiske tidsskrifter
- arrangere rejser til Kina for interessegrupper
- udleje skolekasser og udstillinger
- udvikle www.venskab-danmark-kina.dk

Kontingent pr. år:

Enkeltmedlemmer	275 kr.
Parmedlemmer	395 kr.
Pensionister og studerende	190 kr.
Kollektive medlemmer	950 kr.

Foreningens kontonummer: 9004 4575249200

Medlemmer får Danmark-Kina gratis.

Abonnement på bladet uden medlemskab koster
275 kr. om året.

Indmeldelse i foreningen eller tegning af abonnement
kan ske ved henvendelse til VDK. Her kan man også
rekvirere materiale om foreningen eller et
prøvenummer af bladet.

Venskabsforbundet Danmark-Kina

**Marie Belows Vej 14
8200 Aarhus N**

**tf.: 8623 1012
E-mail: vdk@mail.dk**

UDE AF ØJE, UDE AF SIND?

MODERNISERINGEN AF DEN KINESISKE UBÅDSFLÅDE

Den 26. oktober 2006 gav en kinesisk ubåd den amerikanske flåde en uventet og sikkert også ubehagelig overraskelse. Det amerikanske hangarskib USS Kitty Hawk var på øvelse i det Østkinesiske Hav, da en kinesisk *Song*-ubåd brød overfladen i ca. 8-9 kilometers afstand, hvilket vil sige, at det amerikanske hangarskib var indenfor rækkevidde af kinesiske ubådstorpedoer og antiskibsmissiler.

Et hangarskib sejler ikke alene, men har en eskorte af store overfladeskibe som destroyere eller krydsere, overvågningsfly og antiubådshelikoptere og ubådsbodyguard. Denne eskorte, der netop er med for at opdage trusler og forsvare hangarskibet, havde ikke opdaget den kinesiske ubåd.

Man kan tænke sig, at denne episode har givet røde ører langt op i den amerikanske flådes øverste lag, og modsat fået deres kinesiske kollegaer til at kippe med flaget. Den viste også med al tydelighed, at Kina nu er i stand til at bygge egenproducerede og moderne ubåde.

FORSKELLIGE UBÅDSTYPER

En ubåds absolut vigtigste egenskab er ikke overraskende, at den er svær at opdage. At være stille og kunne snige sig ind på sit mål er en ubåds *raison d'être*, og dermed udgør en ubåd ikke kun den specifikke trussel, som dens våbensystemer repræsenterer; den er også en konstant potentiel trussel, hvis man ikke ved, hvor den befinder sig.

Relativt få ubåde kan derfor gøre et forholdsvis stort havområde usikkert, hvilket afstedkommer store sikkerhedsforanstaltninger og omkostninger for en modstander, der forsøger at operere i området. Eller de kan helt få modstanderen til at opgive at sejle i området.

Militære ubåde kan groft sagt inddeles i to kategorier, atomdrevne og dieselelektriske, også kaldet konventionelle.

De atomdrevne kan igen deles i to subkategorier, strategiske og taktiske. De strategiske atomubåde er store og medbringer in-

terkontinentale ballistiske missiler udstyret med atomspræghoveder. De indgår som en væsentlig del af strategisk atomar afskrækning, det der under Den Kolde Krig blev kendt som MAD, *Mutual Assured Destruction*.

Strategiske atommissilubåde forøger et lands såkaldte *second strike capability* betydeligt. *Second strike* betyder at være i stand til at iværksætte et atomart modangreb, selv efter selv at være blevet ramt af atomvåben. Hvis fjenden ikke kan finde min ubåd med atommissiler, så lader han sikkert være med at angribe mig med atomvåben i første omgang, går logikken. Kina har en enkelt gammel strategisk atomubåd og tre forholdsvis nye og moderne af *Jin*-klassen med mindst én til under produktion.

Den anden slags er atomdrevne angrebsubåde, som primært er sat i søen for at jage fjendens strategiske og taktiske ubåde og overfladeskibe. Atomkraft gør en ubåd i stand til at være neddykket i meget længere tid end konventionelle ubåde, da de ikke skal

le og stort set uanvendelige sovjetisk-designede ubåde, så har Kina tre klasser af moderne dieselelektriske ubåde med avancerede våbensystemer, de to egenproducerede af *Song*-klassen og *Yuan*-klassen og den russisk-købte *Kilo*-klasse.

MODERNISERING AF DEN KINESISKE UBÅDSFLÅDE

Kina forlod sig i mange år på ubådsteknologi fra Rusland. Kinas undervandsflåde bestod fra republikkens fødsel til 1970'erne af sovjetisk-byggede *Romeo*-klasse ubåde, og i 1971 søsatte Kina sin første egenproducerede ubåd af *Ming*-klassen, som var en kinesisk variation af *Romeo*.

Hvis man skal være lidt grov, så var det noget gammelt skrammel, som sikkert var

farligere for besætningen end for en eventuel fjende. I 2003 døde alle 70 om bord på en *Ming*-ubåd under øvelser i det Gule Hav, sandsynligvis som følge af en teknisk fejl, der resulterede i, at besætningen blev kvalt.

I midten af 90'erne tog udviklingen dog fart. I 1994 blev den første *Song*-klasse ubåd søsat. *Song*-klassen var et stort skridt op ad moderniseringstrappen. Det er en moderne konventionel ubåd, der kan affyre antiskibsmissiler.

I midten af 1990'erne begyndte Kina også at købe avancerede konventionelle ubåde af *Kilo*-klassen fra Rusland. Først købte Kina et par stykker og indgik derefter en hidtil uhørt kontrakt på levering af otte ekstra *Kilo*-klasse ubåde i en forbedret udgave, så Kina nu har 12 af de russiske ubåde i inventaret. *Kilo*-ubåden har en meget lav såkaldt akustisk signatur og er derfor meget stille og svær at opdage.

Kinas næste egenproducerede ubåd er *Yuan*-klassen, der viser tegn på at være inspireret af erfaringerne med *Song* og *Kilo*-ubådene. *Yuan*-klassen er efter alt at dømme udstyret med *Air Independent Propulsion*, altså en dieselmotor der ikke har samme behov for luft som en almindelig dieseldreven ubåd. Det betyder, at den kan være neddykket i meget længere tid end en almindelig konventionel ubåd.

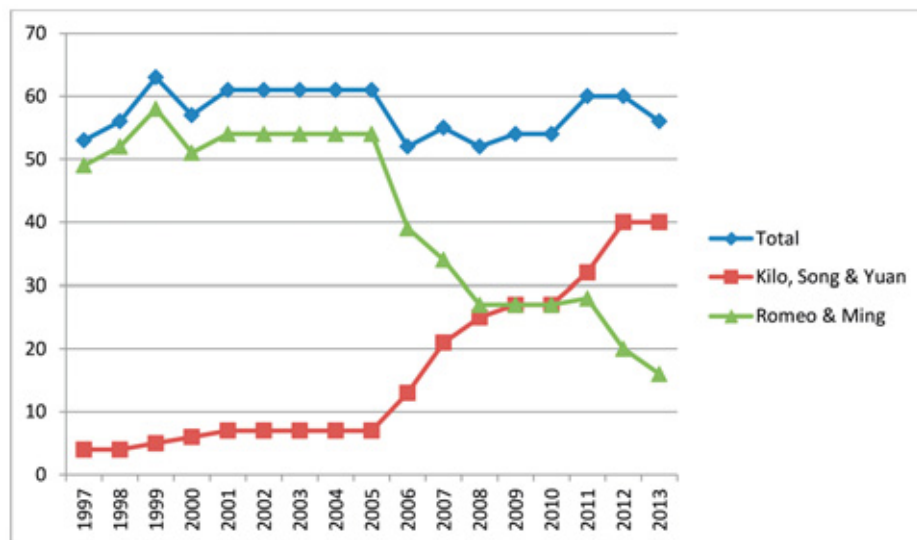
“Det bemærkelsesværdige er, at udvikling af to nye egenproducerede klasser er sket samtidig med indkøbet af de russiske ubåde og fortsat udvikling af atomubåde

op til overfladen for at hente luft som en dieseldreven ubåd. Jo længere tid man kan være under overfladen, jo sværere er man at finde, ergo er man en større trussel for en fjende.

Kina har tre meget lidt tidssvarende *Han*-klasse atomubåde og to anden-generations atomubåde af *Shang*-klassen med to mere under produktion. Sammenlignet med amerikanske og russiske atomubåde er de kinesiske ikke særligt imponerende, hverken i antal eller kvalitet.

De dieselelektriske taktiske angrebsubåde er, som navnet antyder, drevet af en dieselmotor og batterier. De er meget stille, når de opererer ved brug af batterier, men de skal ofte op til overfladen for at få luft til motorerne, der skal genoplade batterierne. Dermed er de nemmere at opdage og mere sårbare end de atomdrevne. Til gengæld larmer de mindre end atomubåde, når de sejler på batterier, og de er væsentligt billigere og teknologisk nemmere at producere.

Her er Kina kommet meget længere end med atomdrevne ubåde. Ud over nogle gam-

Udviklingen i antal af konventionelle angrebsubåde 1997-2013. Den blå graf er det samlede antal ubåde; den grønne de to gamle forældede klasser; den røde de tre moderne klasser. Diagrammet viser tydeligt, at den kinesiske konventionelle ubådsflåde i antal har holdt sig på et nogenlunde stabilt niveau, men moderniseringsprocessen er gået rigtig stærkt i de sidste 10 år, omtrent fra midten af nullet.

Det bemærkelsesværdige er, at udvikling af to nye egenproducerede klasser er sket samtidig med indkøbet af de russiske ubåde og fortsat udvikling af atomubåde. Den fart, udvikling og indkøb af moderne ubåde har taget, er et klart tegn på, at den kinesiske flåde opfatter undervandskrig som en meget vigtig del af en såkaldt *sea denial* strategi.

En talmæssig og teknologisk overlegen flåde kan have som mål at opnå *sea control*. Konceptet *sea denial* skal forstås i modsætning til *sea control*. Ved *sea control* forstås det, at man har fuld kontrol med vandsøjlen under sig og lufrummet over sig, og at man kan bevæge sig frit og sikkert. *Sea denial* er netop et forsøg på at umuliggøre en sådan sikker position.

VÅBENSYSTEMER

Præcis hvilke missiler, der flyver hvor hurtigt, kan synes som en overflødig teknisk snak, men det har faktisk strategisk betydning og er en væsentlig del af den kinesiske strategi i relation til den amerikanske flåde. Den amerikanske Stillehavsflåde er på stort set samtlige parametre den kinesiske overlegen, navnlig grundet de amerikanske hangarskibsgrupper. Det ved kineserne selvfølgelig bedre end nogen anden, og de har derfor en asymmetrisk tilgang til at kunne stå op imod USA.

De kinesiske dieselubåde er sandsynligvis udstyret med såkaldte *wake-homing* torpedoer. De bruger et skibs kølvand til at pejle sig ind på deres mål i stedet for sonar og er meget sværere at forsvare sig imod.

Men endnu vigtigere end sofistikerede torpedoer er måske moderne ubådes evne til at affyre antiskibsmissiler (*anti-ship cruise missile*, ASCM), navnlig mens ubåden stadig er neddykket. Et sådant missil affyres fra torpedorøret, letter op gennem overfladen, hvor det accelererer og flyver mod målet.

Kina har et meget aktivt ASCM-program med missiler designet til at blive affyret fra land, overfladeskibe og fly, men altså også fra ubåde. *Song*-klassen og *Yuan*-klassen kan begge være udstyret med ASCM af kinesisk design, der flyver lige under lydens hastighed (cirka Mach 0,9).

De sidste otte af Kinas 12 russisk-købte ubåde af *Kilo*-klassen er udstyret med et meget mere potent missil med det lidet mundrette navn Novator Alfa Klub SS-N-27 (3M-54E1), også kaldet Sizzler. Det kan lave forskellige undvigemanøvrer og er en såkaldt

sea-skimmer type. Det vil sige, at det flyver så tæt på havoverfladen som muligt, ned til omtrent fem meter, hvilket bevirker, at skibet det forsøger at ramme, ikke kan opdage missilet med radar eller infrarøde sensorer, før det er over horisonten, dvs. 28-46 km fra skibet.

Ikke nok med det, men missilet 'sprinter' også det sidste stykke mod målet og accelerer til supersonisk hastighed på Mach 2,5. Det tilsammen reducerer det tidsrum, det angrebne skib har til at reagere og forsvare sig i væsentligt.

HVAD SKAL KINA BRUGE SINE UBÅDE TIL?

Det skal også ses i sammenhæng med Taiwan. En stor del af Kinas flådemodernisering har haft Taiwan som drivkraft. En hypotetisk invasion af Taiwan kræver ikke kun amfibiestyrker, der kan invadere øen, og missiler og landbaserede fly, der kan nå taiwanesiske militærinstallationer.

Netop ubåde og andre skibe skal kunne lave en blokade af Taiwan og forhindre eller i det mindste forsinke amerikansk intervention, så Kina kan få tid til at nå sine militære mål og dermed fremtvinge en afslutning på konflikten og herigennem opnå de politiske mål på sine egne betingelser.

De kinesiske dieselelektriske ubåde er en essentiel del af Kinas *Anti-Access, Area-Denial* (A2AD) i relation til Taiwan-spørgsmålet og den amerikanske flåde. Kineserne er naturligvis udmærket klar over, at Kina meget hurtigt vil tabe i et regulært søslag mod USA. So-

fistikerede ubåde er et såkaldt asymmetrisk middel til at forhindre eller forsinke amerikansk intervention i en konflikt med Taiwan.

Hvorfor har Kina valgt at satse på konventionelle ubåde og ikke atomdrevne? Et nærliggende og sandsynligt svar er, at Kina har betydelige problemer med at få deres atomubåde til at virke tilstrækkelig godt. Atomdrevne ubåde er også både et overordentligt dyrt og teknologisk meget udfordrende projekt at give sig i kast med.

Bemærkelsesværdigt er det i hvert fald, at Kinas første strategiske ubåd af *Xia*-klassen kun blev bygget i et eksemplar (selvom der har været rygter om, at en båd nummer to er gået til i en ulykke). Den kom aldrig til at udføre det, den var tiltænkt, nemlig at være en sikker del af Kinas atomafskrækkelsesberedskab, og selvom den optræder som en del af Kinas inventar, opfattes den i praksis som ikke operationel.

Kina har først nu fået tre af deres anden-generations strategiske atomubåde til at være operationelle, men der er troværdige gisninger om, at der er betydelige problemer med ubådenes missiler, da man ikke har været vidne til nogen testaffyring.

Et tilsvarende mønster gør sig gældende med atomdrevne angrebsubåde. *Han*-klassen var færdigbygget i 1974, men den blev først operationel i 1980'erne. *Han*-klassen havde problemer med reaktoren: den udsatte blandt andet besætningen for umådeholden høj strålingsfare, den larmede meget og var dermed alt for nem at opdage.

Shang Class

Kinas anden-generations atomdrevne angrebsubåde af *Shang*-klassen, der blev søsat så sent som i 2002-2006, er naturligvis bedre, men teknologisk er de stadig langt bagude i forhold til andre landes atomubåde.

Sigende er det i hvert fald, at der kun er bygget et par stykker af hver klasse. Hvis den kinesiske flåde var fuldt ud tilfreds med sine atomubåde, så havde den sandsynligvis fået bygget flere og prioriteret dem højere end de konventionelle ubåde.

Samlet set har den kinesiske ubådsflåde udviklet sig ufattelig hurtigt med cirka 40 moderne konventionelle ubåde udstyret med avancerede antiskibsmissiler.

At Kina ikke har søsat en stor atomdrevne ubådsflåde, kan tolkes på to måder.

Den ene er, at Kina ikke har nogle ambitioner om at have en oceangående ubådsflåde, der kan sejle verdenshavene tynde. Det virker dog lidet sandsynligt, når man ser på resten af den kinesiske flådes modernisering de seneste 10-15 år.

Kina har netop arbejdet benhårdt på at anskaffe sig en såkaldt *blue water navy*, dvs. en flåde som kan operere langt fra hjemlandets kyster. Det har vist sig gennem en ufattelig hurtig udbygning af fregatter og destroyere, støtte- og forsyningskibe, der netop er beregnet til at kunne blive deployeret autonomt, altså langt fra kinesiske havne og uden mulighed for flystøtte fra landbaserede baser.

Den anden og mere sandsynlige forklaring er som allerede nævnt, at Kina endnu ikke er i stand til at bygge atomdrevne ubåde af tilfredsstillende kvalitet. Derfor har man valgt at satse kompromisløst på at udbygge flåden af moderne dieseldrevne ubåde, som

Figure 1: PLA Navy Submarine Orders-of-Battle 1990-2020, Total Numbers

Type	1990	1995	2000	2005	2010	2015	2020
Diesel Attack	88	43	60	51	54	57-62	59-64
Nuclear Attack	4	5	5	6	6	6-8	6-9
Nuclear Ballistic	1	1	1	2	3	3-5	4-5
Total	93	49	66	59	63	66-75	69-78

Sources: Numbers from 1990 to 1995 are based on information from various editions of The International Institute for Strategic Studies, *The Military Balance*, reprinted in Anthony H. Cordesman et al., *Chinese Military Modernization and Force Development: A Western Perspective* (Washington, DC: Center for Strategic and International Studies, 2013), pp. 157-163. Numbers from 2000 to 2010 and projections for 2015 and 2020 were provided by the U.S. Office of Naval Intelligence, U.S. Office of Naval Intelligence, *PLA Navy Orders of Battle 2000-2020*, written response to request for information provided to the U.S.-China Economic and Security Review Commission, Suitland, MD, June 24, 2013.

Figure 2: PLA Navy Submarine Orders-of-Battle 1990-2020, Approximate Percent Modern*

Type	1990	1995	2000	2005	2010	2015	2020
Diesel Attack	0%	0%	7%	40%	50%	70%	75%
Nuclear Attack	0%	0%	0%	33%	33%	70%	100%

Sources: Approximate percentages from 1990 to 1995 are based on information from various editions of *The International Institute for Strategic Studies, The Military Balance*, reprinted in Anthony H. Cordesman et al. *Chinese Military Modernization and Force Development: A Western Perspective* (Washington, DC: Center for Strategic and International Studies, 2013), pp. 157-163. Approximate percentages from 2000 to 2010 and projections for 2015 and 2020 were provided by the U.S. Office of Naval Intelligence. U.S. Office of Naval Intelligence, *PLA Navy Orders of Battle 2000-2020*, written response to request for information provided to the U.S.-China Economic and Security Review Commission, Suitland, MD, June 24, 2013.

Kina de seneste 10 år har vist, at de udmærket er i stand til at bygge mange af i høj kvalitet.

De kinesiske ubåde kan bedst tolkes som et forsøg på at skabe en flåde, der kan udøve regional dominans. Hvis målet er at stå lige med USA, så har Kina meget langt igen, og Kina er på ingen måde i stand til at udfordre den amerikanske dominans på verdenshavene.

I et regionalt perspektiv er den kinesiske ubådsflåde dog alle andre overlegen. Ingen af landene i Sydøstasien er i stand til at følge med Kina i udbygning og modernisering af deres egne flåder.

Med en markant øget tilstedeværelse og patruljering omkring Spratly-øerne og de andre områder i det Sydkinesiske Hav, hvor

Kina har territorielle stridigheder med andre lande, kan de mange kinesiske ubåde være i stand til at hævde Kinas ret meget mere effektivt. På langt sigt vil en sådan tilstedeværelse være med til at udbygge og understøtte Kinas krav på områderne.

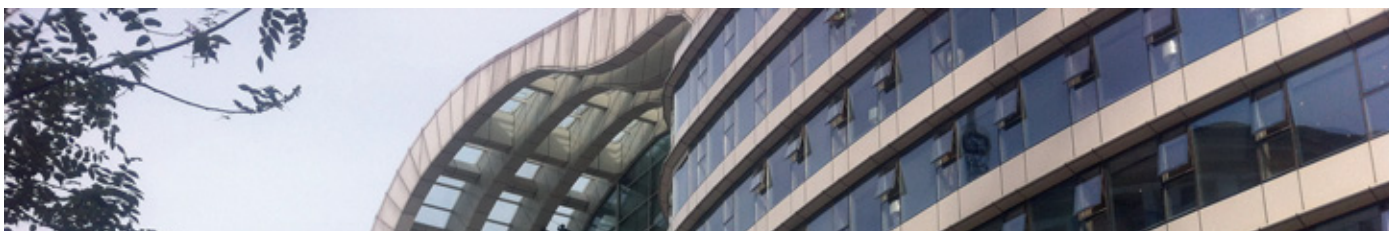
Udviklingen og moderniseringen af den kinesiske ubådsflåde er altså bedst forstået i et strategisk og langsigtet perspektiv.

Ubådsflåden er en vigtig komponent i opbyggelsen af en regionalt dominerende og avanceret flåde, der skal kunne udføre en blokade mod Taiwan i tilfælde af en konflikt, afholde den amerikanske flåde fra at kunne blande sig eller i hvert fald forsinke en indgriben, og understøtte og cementere Kinas territorialkrav i det Østkinesiske og navnlig i det Sydkinesiske Hav.

Morten Hetmar Vestergaard
er fuldmægtig, Institut for Strategi,
Forsvarsakademiet

"De kinesiske ubåde kan bedst tolkes
som et forsøg på at skabe en flåde,
der kan udøve regional dominans"

"Samlet set har den kinesiske ubådsflåde udviklet sig
ufattelig hurtigt med cirka 40 moderne konventionelle
ubåde udstyret med avancerede antiskibsmissiler"

Kinas Kvindemuseum

En delegation fra All-China Women's Federation besøgte Aarhus i 2007. De var rejst ud for at finde inspiration til et kinesisk kvindemuseum og besøgte Kvindemuseet i Danmark. De var ovenud begejstrede for Kvindemuseets udstillinger, og besøget gav anledning til helt nye overvejelser, da de så, hvordan vi parallelt med kvindehistorien havde inddraget fokus på barndom med et kønsmæssigt perspektiv.

De havde planer om at opføre en ny bygning i Beijing, fortalte de. Og vi måtte endelig komme over, når de engang fik åbnet deres nye museum. Herefter tabte vi kontakten med hinanden.

En invitation til at deltage i en konference i Xi'an om økonomi og kultur gav mig anledning til at rejse til Kina med stop i Beijing. Jeg kunne finde en hjemmeside for The Chinese Museum of Women and Children, men ikke

komme i kontakt med nogen ad den vej. Efter et par forgæves telefonopkald, hvor ingen kunne engelsk, henvendte jeg mig til Kinas ambassade i København med ønske om hjælp, og meget hurtigt skaffede de mig kontakt til en nøgleperson ved museet.

Jeg fik aftalt besøg den 24. september sidste år og blev fra morgenstunden modtaget af afdelingsleder for museet, Yang Yuan. Hun fortalte om baggrund, opbygning og mission for museet, der drives med organisationen All-China Women's Federation (ACWF) som initiativtager og økonomisk tilskudsgiver. Også regeringen støtter museet, som har i alt ca. 100 mennesker ansat.

Efterfølgende fik jeg en rundvisning af museets engelsktalende presseansvarlige i følge med tre af museets kuratorer og formidlingsmedarbejdere. De takkede mig for den inspiration, som Kvindemuseet i Danmark havde været for dem – og det kunne

jeg faktisk se, var sandt. Ligesom vi, havde de opbygget to selvstændige udstillinger, én om kvinders liv fra urtid til nutid og én om barndommens historie. Barndomsudstillingen var også opbygget efter konceptet 'fra urtid til nutid'.

Forskellen er, at hvor Kvindemuseet i Danmark blot har en enkelt montre indeholdende et konkret tema, der har det kinesiske museum en hel sal! Mens Kvindemuseet i Danmark i alt råder over knap 3.000 m² inkl. magasin, har de bygget et 36.000 m² stort museum. Alt nyt er stort i Kina!

På mange måder var udstillingerne præget af et traditionelt udstillingssprog med mange gode genstande, plancher og fotos. Udstillingerne var indtagende, men indrettet til, at man skulle se og betragte, ikke blive aktiveret og brugerinddraget, som vi efterhånden kræver af moderne udstillinger i Danmark.

Alle hovedtekster var på kinesisk og engelsk, så der var rig mulighed for som udefrakommende gæst at orientere sig – og jeg var jo dobbelt hjulpet med tolk hele vejen gennem museet.

Trods store kulturforskelle kunne vi finde mange lighedspunkter mellem de kinesiske og de danske kvinders vilkår. Gennemgående fokuserede deres udstillinger på historier om kvinder, som havde udført pionerarbejde eller gjort sig bemærket som den første kvinde på sit område.

Store dele af udstillingerne var en hyldest til stærke kvinder, som havde skilt sig ud fra mængden og drevet udviklingen frem som bemærkelsesværdige enere inden for partiet eller undervisning eller social omsorg, romanskriveri, sport, videnskab etc. Moderskab og hverdagslivets flid og fingerfærdighed som de jævne kvinders bidrag til historien var også at se. Men emner, som ikke blev formidlet, var bl.a. nedgang i fødselstal og landets mangeårige etbarnspolitik.

Børnehelte og glade børn, sultne børn og fattige børn vrimlede det med i børneudstillingen. Med munterhed fortalte de en anekdote om to børn på et stort foto af Mao om-

givet af børn. Den pige og dreng, der stod nærmest Mao, var blevet kendt som Kinas heldigste børn – og lykken fulgte dem, så de havde forelsket sig og giftede sig med hinanden som voksne.

En udstilling af kvinders kunst hørte jeg om, men nåede ikke at se, da vi var gået i dybden med de to første, og for dem var det vigtigt, at jeg også nåede at se deres øverste udstillingsetage med kvinders dragter.

Museet fremhæver, at det har Kinas fornemste dragtsamling, som også på fin vis afspejler den kinesiske befolknings etniske mangfoldighed. Samlingen af dragter var et rigt udbud af farver, materialer og snit. En af de mere spektakulære dragter – om end den er grå – var fremstillet af fiskeskind. Denne specifikke forarbejdningsteknik er ved at forsvinde, og fra museet er det foreslået, at fremstilling af fiskeskind til beklædning optages på UNESCO's liste over immateriel kulturarv.

Det store museum er absolut et besøg værd. Museets vartegn, et kalejdoskop, indfanger solens lys og sender det tilbage ud i det fri og lader det komme farvestrålende ind i museets hall.

Svært at beskrive, men medvirkende til, at den sanselige oplevelse af kvinders styrke og ønske om at lyse op med deres egen historie har fået en plads i hjertet af hovedstaden.

Efter besøget på museet blev jeg budt på frokost på det hotel, som All-China Women's Federation også ejer og driver. Et 5-stjernet hotel, der ligger tæt ved museet. Formålet er, at der altid skal være et rart sted for kvinder at opholde sig, når de kommer fra andre egne af Kina for at deltage i møder i Women's Federation. Der er dog også adgang for andre – både kvinder og mænd – som vil bo godt og centralt.

Vært ved frokosten var vicedirektør for ACWF's internationale afdeling, Lu Yamin. Samtalen flød ubesværet – gennem tolk. De kender H.C. Andersen og gav udtryk for, at de føler sig beærede over, at han skrev om Kina i eventyret *Nattergalen*. Nogle fremhævede *Den lille Pige med Svovlstikkerne*, andre *Havfruen* som deres yndlingseventyr.

Også på museet havde vi talt om den danske eventyrdigter, hvor de fortalte, at de fandt H.C. Andersens syn på kvinder meget mere nuanceret end brødrene Grimms, fordi H.C. Andersens piger og kvinder er aktive, mens brødrene Grimm lader kvinderne passivt vente på deres prinser. Bemærkelsesværdigt var det således at erfare, at de er så fortrolige med de europæiske eventyrklassikere.

Et andet emne var lykke. De ved, at danskerne flere gange i målinger har vist sig at være verdens lykkeligste folk. Hvad er hemmeligheden, spurgte de mig. Er det, fordi I er lige med jeres mænd i Danmark? Jeg kunne ikke svare, men mente da nok, at der mangler noget i lige fordeling af løn og andre goder, før de danske kvinder er lige med deres mænd.

Men samtalen ledte os hen på emnet ferier, og vi konkluderede, at følelsen af lykke kan hænge sammen med de lange ferier, man holder i Danmark. De var målløse over at høre om de 5-6 uger, danskere normalt holder fri hvert år. Hvordan kunne det lade sig gøre, spurgte de. Mit svar var, at når danske kvinder har en af de højeste rater af udearbejde i verden, og både mænd og kvinder arbejder uden for hjemmet – også når de har børn – har alle brug for længere ferie.

Emnet køn interesserede forstæeligt nok kvindefederationens medlemmer: Er det vigtigt for danske kvinder at føde sønner, spurg-

te de. Nej, faktisk kender jeg ingen nutidige eksempler, så lidt stolt kunne jeg svare nej. For nogle generationer siden var det sådan i Danmark, men i dag har det ingen betydning for moderens status. For de kinesiske kvinder i byerne er glæden ved at føde døtre efterhånden også lig med glæden ved sønner, fortalte de. Men på landet ønsker familierne sønner.

Her måtte jeg spørge, om de kan gøre noget ved det. Svaret var et eksempel på, at det i Kina er muligt at tage politiske beslutninger på befolkningens vegne: I nogle provinser er man begyndt at forbyde, at gravide kan få barnets køn oplyst for herved at forhindre, at de aborterer, hvis de opdager, at det er et pigefoster.

I andre provinser giver man penge til nygifte par, hvis de flytter hjem til kvindens forældre. På landet eksisterer en gammel tradition, som foreskriver, at den førstefødte dreng bliver boende hos eller nær sine forældre, når han gifter sig, for at tage sig af dem på deres gamle dage.

Etbarnspolitikken konflikter med denne tradition, hvor man på forhånd ved, at kun hvis det eneste barn, man får, er et drengebarn, er man sikret alderdomsforsørgelse. Ved aktivt at belønne, at kvinder også kan påtage sig denne funktion i forhold til de gamle, håber man politisk at påvirke ønsket om sønner.

Kønsproblemet kan måske ændres, men et andet problem, nemlig at der ikke er unge nok til at tage sig af de gamle, er dog ikke hermed løst.

Sådan kunne vi blive ved med at udveksle erfaringer. Meget er forskelligt, meget er ens. Det er overraskende, at de ved så meget om Danmark, som er så lillebitte sammenlignet med Kina. Men de havde forberedt sig. Kinesernes gæstfrihed og iver efter at lade sig inspirere af andre kan vi lære noget af.

Tak, sagde de, da jeg gik. Du har inspireret os til et nyt mål: mere ferie! Også de kinesiske kvinder uddanner sig og arbejder uden for hjemmene på lige fod med mændene.

ne. Moderne kinesiske kvinder har også i høj grad udearbejde, på samme måde som danske kvinder.

Om kort tid er det 100 år siden, at H.C. Andersens eventyr første gang blev udgivet på kinesisk. Det vil de fejre. En ny delegation fra ACWF overvejer at rejse til Danmark i 2014. Forhåbentligt bliver vi så heldige, at de besøger os i Aarhus.

*Merete Ipsen, museumsleder
Kvindemuseet i Danmark*

Partiets ledende rolle understreges.

DET FØRSTE SKRIDT PÅ EN NY LANG MARCH

Varm luft.

Det var den første reaktion på offentliggørelsen af fællesudtalelsen fra novembermødet i plenarforsamlingen for centralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti.

Udtalelsen var præget af pæne ord og uldne hensigtserklæringer, men fattig på det konkrete indhold, som var ventet, efter at der var lagt hårdt op i månederne inden plenarforsamlingen med ledende parti- og regeringsmedlemmers udtalelser om, at det var planer om revolutionerende reformer, der skulle diskuteres med centralkomiteen.

Nu har varm luft bl.a. den positive egenkab, at den kan få balloner til at lette, og hvis man ser fællesudtalelsen som en art prøveballon, må man erkende, at den varme luft virkelig kunne bære. Hvor vinden så bærer ballonen hen, det er en anden historie, som der vil blive set nærmere på senere i denne artikel.

KOMMUNIKATIONS-KIKS?

Men først selve offentliggørelsen, der fandt sted umiddelbart efter afslutningen på centralkomiteens møde, for den er der to udlægninger af.

Den pæne går på, at det var en planlagt kommunikationsstrategi, at teksten skulle være holdt i runde vendinger, men med den konkrete godbid til omverdenen, at når det gjaldt økonomien, ville markeds kræfterne få den bestemmende rolle som forudsætningen for de øvrige erhvervsmæssige og sociale reformer – et betydningsfuldt skridt i forhold til den hidtil gældende politik, hvor det kun har heddet, at markedet var vigtigt.

Den øvrige detaljering skulle så komme dryppvis, sådan som det skete i de følgende dage med oplysningerne om, at reformerne ville omfatte en radikal ændring af den hidtidige etbarnspolitik og afskaffelse af de forhadte arbejdslejre, hvor f.eks. kritikere

af og klager over de lokale myndigheder har kunnet anbringes uden dom. To emner, der umiddelbart ville give kommunistpartiet point i befolkningen.

Den mindre pæne udlægning går på, at det var en fejl, at fællesudtalelsen kom så hurtigt ud.

Det var meningen, at den først skulle have været distribueret til de regionale og lokale partiafdelinger, således at de kunne få forklaret teksten og være i stand til at udlægge den og forsvare den, når offentligheden fik besked. Det gik der altså ged i, hvorfor det hurtigt blev besluttet at informere om den nye børnepolitik og afskaffelsen af arbejdslejrene som to folkeligt populære emner, der ville tage opmærksomheden, mens der så blev tid til at orientere partimedlemmerne om hovedindholdet i plenarforsamlingens vedtagelse.

Og det sidste er bestemt ikke ligegyldigt i en kinesisk sammenhæng. For uanset, hvad der end måtte være af reformtanker i plenarforsamlingens 60 punkts-program, så afhænger gennemførelsen af, hvordan der bliver reageret i de yderste led af det parti, der fortsat er Kinas egentlige regering.

Budskaberne udgår fra Beijing, men det er fortolkningen og praktiseringen i provinserne, regionerne og kommunerne, der afgør gennemslagskraften. En lille effektiv belæring om den sammenhæng kom oven på den positive modtagelse af den nye børnepolitik, der vil tillade forældrepar, hvoraf en af dem er enebarn, at få mere end et barn.

Hvornår ordningen træder i kraft, afhænger af, hvor hurtigt de lokale bestemmelser kan blive justeret i forhold til det nye, hed det i en officiel udtalelse fra Beijing.

Samme argumentation vil kunne bruges om de øvrige dele af reformprogrammet, når hensigtserklæringer – den varme luft – skal omsættes til konkrete handlinger.

DEN MEST LIGE

Programmet falder i to hovedafsnit. Det ene med markeds kræfternes bestemmende indflydelse som indgangsbøn til en pakke, der bl.a. omfatter mindre indflydelse til de stats-ejede virksomheder, mindre offentlig styring, yderligere kinesisk integrering i verdensøkonomien og lettere adgang til det kinesiske marked for udenlandske virksomheder.

Det andet med mere decentral beslutningskompetence og inddragelse af borgerne på regionalt og lokalt plan i beslutningerne, dannelse af flere ikke-offentlige organisationer for arbejdsgivere og ansatte, flytning af befolkningstyngden fra landdistrikterne til byerne og i den sammenhæng forbedring af landbefolkningens indkomster.

Alt sammen som nævnt remset op i 60 punkter, der er fordelt på 16 kapitler – og med år 2020 som året, hvor programmet skal være gennemført. Det er to år før, at præsident og partigeneralsekretær Xi Jinpings embedsperiode udløber. Værsgo og spis!

Kina er stadig kollektivt ledet med magten koncentreret i kommunistpartiets øverste stående udvalg, men som i George Orwells *Kammerat Napoleon* er nogle mere lige end andre, og med oplægget til og gennemførelsen af plenarforsamlingen er der ingen tvivl om, at Xi Jinping er den mest lige. Manden med mest gennemslagskraft siden reform-fa-

deren Deng Xiaoping, lyder næsten enslydende internationale bedømmelser.

Han er mere karismatisk – personligheds-udstrålende – end sine umiddelbare forgængere, Hu Jintao og Jiang Zemin, og han har brugt sit første år ved magten til at markere sig som de store linjers mand, der på en gang fastholder det kommunistiske partis rolle som grundpillen i det kinesiske samfund og samtidig fortsætter og forstærker de økonomiske reformer, der – som det fremgår – får et mere og mere kapitalistisk markedsstyret præg.

PÅ KØRETUR

Det kræver balancekunst i mere end én henseende, som nemmest beskrives med en undergrundsvittighed fra de kinesiske reformers tidlige år: Reformatoren Deng Xiaoping havde besøg af Sovjetunionens Gorbatsjov og USA's Ronald Reagan, og de tre herrer var ude at køre i samme bil. Da de kom til et T-kryds, spurgte chaufføren: "Hvilken side skal jeg dreje til?"

Gorbatsjov: "Drej til venstre".

Reagan: "Drej til højre".

Deng Xiaoping: "Vis af til venstre og drej til højre!"

Xi Jinping har tydeligt signaleret, at når det gælder økonomien, så fortsættes der i højredrejningens spor, endda med fornyet styrke i ordvalget om "bestemmende indflydelse" for markeds kræfterne.

Men han har også armen rakt ud til venstre i klassisk kommunistisk stil med at lukke munden på dissidenter, der taler om demokrati og politiske reformer, med øget censur på internettet mod indlæg, der kritiserer myndighederne, og med forsøg på repressalier mod udenlandske nyhedsmedier, der er gået for tæt på toppen i kommunistpartiet med anklager om udbredt korruption blandt ledende skikkelser.

Det er sket med klassisk parti-retorik med advarsler til medlemmerne om ikke at falde for "farlige vestlige værdier" og om at lære af Sovjetunionens fald, der skyldtes dårlig partidisciplin og ligegyldighed med ideologien under Gorbatsjovs ledelse.

Holdningerne blev yderligere konkretiseret i et dokument før efterårets plenarforsamling for centralkomiteen: I "Dokument nr. 9" blev de ledende medlemmer advaret om, at magten kunne glide partiet af hænde,

hvis det ikke fjernede nogle undergravende holdninger, der sivede gennem det kinesiske samfund på tanke- og debatplan: Vestligt forfatningsmæssigt demokrati, menneskeret-tigheder som universal værdi, den vestlige opfattelse af media-uafhængighed og af det demokratiske samfund, neo-liberalisme og "nihilistisk kritik" af partiets fortid.

Det har ramt en debat, der ellers har kunnet løbe i akademiske kredse om Kinas mulige veje fra et parti-styre til en form for forfatningsmæssigt demokrati: Fremtrædende professorer har fået et vink med en vognstang om at holde inde, en enkelt særligt fremtrædende er ligefrem blevet sat fra bestillingen, og publikationer, der beskæftiger sig med Mao-tidens fejltagelser i form af hungersnødkatastrofen "det store spring fremad" og den fornedrende "store proletariske kulturrevolution", er blevet trukket væk fra markedet.

DE MANGE FLØJE

I en nøddeskal: Over for offentligheden forsøger det kommunistiske parti at stå som en ubrydelig enhed, men i den virkelige verden er det præget af fraktioner, som det kræver både en fast hånd og diplomatisk snilde at holde i balance. Det er Xi Jinpings udfordring, at hvis han skal have de økonomiske reformer igennem, skal han have fraktionerne med sig. Eller i det mindste: Ikke imod sig.

Fraktionerne har mange ansigter: Nogle af dem er regionale, der ikke bryder sig om alt for megen indblanding fra de centrale myndigheder i Beijing. Og blandt regionerne er der ydermere de velstående østlige, der ikke er begejstrede for at skulle sende en del af deres overskud til de fattige vestlige og nordlige provinser, som modsætningsvis gerne vil have fingrene ned i de østliges pengekasser.

Så er der embedsmændene og repræsentanterne for de statsligt ejede virksomheder, som slet ikke bryder sig om forandringer og konkurrence, og som også har det skidt med Xi Jinpings kampagne mod korruption og for, at partiets medlemmer skal stå med rene hænder.

Ja, og så er der maoisterne – tilhængerne af den rene kommunistiske lære, som formand Mao Zedong prædikede den – og som efter at have ligget fladt ned oven på kulturrevolutionens rædsler har spillet en tilbage-trukket rolle i de økonomiske reformers første tiår, men nu har fået ny luft.

Reformerne har generelt løftet den kinesiske levestandard ganske gevaldigt, og der er blevet færre fattige i samfundet. Men synligt for enhver er uligheden også blevet øget. Tidligere havde alle det lige dårligt, nu er der nogle – en stærkt voksende middelklasse – der har det bedre end andre, og en voksende overklasse, der har det stinkende meget bedre end alle andre.

Det giver grobund for både misundelse og utilfredshed. Xi Jinping ved, at svaret er at få løftet de bageste, og det er det, som de fortsatte økonomiske reformer skal skabe grobund for. Men for Mao-ideologerne er det lettere at puste til utilfredshedens ild og prædike den rene lære.

BO XILAI'S SKÆBNE

Den magtfulde partisekretær i Kinas største by, Chongqing, Bo Xilai, forsøgte at ride på to heste ved at bruge reformpolitikken til at tiltrække virksomheder til byen, mens han samtidig talte til underklassen ved at genpopularisere Mao-tidens revolutionære sange og fremstille sig selv som den tids rette arvtager. Det faldt han på.

I en mudret affære, hvor hans kone blev dømt for mord på en britisk forretningsforbindelse, blev han sat fra bestillingen, beskyldt for korruption og magtmisbrug – og i efteråret 2013 i en åben retssag idømt livsvarigt fængsel.

Hans egentlige forbrydelse: Han kandiderede til en post i Kinas mest magtfulde organ, politibureauets stående udvalg, og lagde ikke skjul på, at han betragtede sig som mere egnet end Xi Jinping til posten som nr. 1.

Han er nu fast parkeret, og andre fra top-hierarkiet venter på at få deres sager behandlet enten i partiets disciplinarkomite eller ved domstolene. Men topbeskæringen blandt neomaoisterne ændrer ikke ved, at fraktionen i sig selv eksisterer som en ubekvem irritation og mulig direkte trussel mod den nuværende ledelse.

Udenforstående kan med Mao-tidens katastrofer i erindring undre sig over, at fraktionen har kunnet få fodfæste. Men katastroferne er et par generationer tilbage, og både "det store spring fremad" og kulturrevolutionen har været udsat for en kollektiv fortrængning i det kinesiske samfund.

Så nye generationer, der føler sig tabt i kapløbet om gevinsterne fra markedskræfternes udfoldelse, kan føle sig inspireret af teoretikeren og folkeforføreren Mao Zedong – og få følgeskab af reformernes tabere.

NØGLEN TIL SUCCES

Hvilket fører frem til, at nøglen til succes for Xi Jinping & Co. ligger i reformplanernes afsnit om landbrugspolitikken og byudviklingspolitikken. Det er landbruget – fattigbønderne for at blive i Mao-terminologien – der har haft mindst ud af reformerne indtil nu. Men kommer parti og regering igennem med deres reformtanker, vil en kilde til utilfredshed tørre ud, uligheden blive mindre og den kinesiske velstand bedre fordelt.

Land og by hænger sammen. Det er målet at flytte en kvart milliard mennesker – 250 millioner – fra land til by, hvor både produktionserhverv og en stærkt voksende servicebranche skal give dem bedre indtægtsmu-

ligheder og dermed forbedret levestandard, samtidig med at det er billigere for det offentlige at yde sine servicetilbud i de koncentrerede bysamfund frem for i spredte landdistrikter.

Men skal den folkeflytning lykkes, forudsætter det, at landbefolkningen får råd til at flytte til byerne og etablere sig. Det kniber nu, fordi jorden fortsat er socialistisk fællesej, og det er svært indtil det umulige for bønderne at kapitalisere deres huse, fordi de så at sige står på lejet jord. Og ikke mindst fordi korrupte lokale partibosser gang på gang har tvunget bønder væk fra deres jord for i stedet at udlægge den til industriformål (og med betaling under bordet til bosserne som tak for den hjælp til ny-kapitalisterne).

Så en landboreform med større økonomiske rettigheder til den enkelte bonde og en solid bremse på korruption og magtmisbrug er en nødvendighed. Til gengæld er udsigterne lovende: Familier, for hvem perspektivet om et liv på landet er gråt i gråt, kan få en ny og bedre fremtid i byerne, der fortsat vil være dynamoer for økonomisk vækst. Men samtidig kan de, der vælger bondetilværelsen, få muligheden for at drive større og mere rentable brug, således at levestandarden i landdistrikterne også kan forbedres.

Udfordringen er stor, men det positive perspektiv større. Den bedømmelse skal plenarforsamlingens hensigtserklæring have med på vejen. For som formand Mao sagde: "Enhver march begynder med det første skridt".

Banalt nok. Men Xi Jinping og Kina er på vej mod 2020.

*Artiklen er afsluttet
medio december 2013*

Byerne æder sig ind på landbrugsjorden.

Den ny lovgivning for migrantarbejdere skal sikre, at de får samme løn og vilkår som de lokale, der er registreret som boende i byen.

En vigtig brik for at undgå folkelig utilfredshed er lavprisinde. Også i det indre Kina som her i Lanzhou i Gansu-provinsen.

SMÅ ØER, KLARE SIGNALER – OG DIPLOMATISK HYKLERI

Politik er ord og handlinger – og indimellem udsendelse af signaler, der kan være mere eller mindre konkrete, men under alle omstændigheder af symbolværdi til tolkning. Således er der en smuk indre sammenhæng, der er både konkret og symbolsk, i følgende forløb.

På plenarmødet i november i det kinesiske kommunistpartis centralkomite fik generalsekretær Xi Jinping, landets præsident, gennemført et forslag om oprettelse af et nationalt sikkerhedsråd, der – efter amerikansk mønster – både skal kigge indad og udad, vurdere Kinas indre sikkerhed og stabilitet og samtidig vurdere udviklingen, muligheder og risici på det globale plan.

Den indskudte bemærkning om USA-

mønster har baggrund i, at da Xi Jinping tidligere på året besøgte USA's præsident Barack Obama i Californien, var den kinesiske delegation meget optaget af at interviewe deres amerikanske kolleger om netop sikkerhedsrådet og dets funktioner. Xis forgænger, Hu Jintao, havde puslet med tanken, men ikke fundet stemning for den på hjemmebane.

TRE KOBLINGER

Første kobling: Centralkomiteens beslutning siger noget om Xi Jinpings styrke i forhold til forgængeren: Han har haft det militære bagland med på ideen, der er i fin overensstemmelse med hans "kinesiske drøm" om et velstående Kina, der indtager sin rette plads i verdensordenen og har lagt fortidens ydmygelser bag sig.

Anden kobling: Dårligt nok var beslutningen fra centralkomiteen blevet offentliggjort, før det på lavere plan i embedsapparatet blev meddelt, at Kina med øjeblikkelig virkning indførte en fly-identifikationszone dækkende bl.a. de havområder, der rummer de ubeboede Diaoyu-øer, der er stridspunkt mellem Kina og Japan. Alle fly, der kommer ind i zonen (som overlapper en tilsvarende japansk og også omfatter en ø, som Sydkorea påberåber sig ejerskabet til) skal forlods melde sig til de kinesiske luftfartsmyndigheder og angive rute og formål med overflyvningen.

*Kina har mere end en brik at flytte med.
I juli afholdt Kina og Rusland den største fælles flådeøvelse nogensinde.*

I betragtning af det betændte forhold til Japan: Sådant en beslutning tages ikke uden godkendelse på højeste plan.

Tredje kobling: Offentliggørelsen af beslutningen skete lige før den amerikanske vicepræsident Joe Biden stod foran en planlagt rejse til Japan, Sydkorea og Kina – og den fik temperaturen op i det røde felt i både Washington og Tokyo, i mindre grad i Seoul. "En provokation, der bringer freden og stabiliteten i Asien i fare", hed det sig om det kinesiske initiativ både fra japansk og amerikansk side.

JONGLØREN JOE BIDEN

Op således var scenen sat for en omgang politisk hykleri med den amerikanske vicepræsident i rollen som jonglør, der skulle prøve at holde to bolde i luften på samme tid: På den ene side forpligtet af amerikansk tilsagn til Japan om støtte i tilfælde af åben konflikt, på den anden side med behov for ikke at genere Kina, dels af økonomiske grunde, dels fordi folkerepublikkens diplomatiske støtte er nødvendig, hvis et atombevæbnet Nordkorea skal holdes i ave.

Set på afstand og med venlige briller klarede Joe Biden jonglør-rollen til over middel: Han lod sig ikke lokke til uoverlagte udtalelser i Tokyo, men opfordrede japanerne til sammen med kineserne at etablere et forhandlingsforum til forebyggelse af konflikter. Og i Beijing gentog han standpunktet, at USA mente, at flyzonen var en rigtig dårlig og provokerende ide, som den kinesiske regering burde genoverveje.

Summa summarum: Japanerne havde ventet mere krasse kinakritiske udtalelser fra Joe Biden og var ikke tilfredse med hans konfliktdæmpende forslag. Og kineserne blev næppe særligt forbløffede over den amerikanske vicepræsidents udtalelser i Beijing.

Ifølge New York Times havde Joe Biden i fem timers samtaler med Xi Jinping opfordret Kina til at afstå fra skridt, der kunne øge spændingen, og at Kina måtte kommunikere bedre med sine naboer for at undgå sammenstød og fejlberegninger. "Jeg var meget direkte omkring vor faste holdning og vore forventninger i min samtale med Mr. Xi", citerede avisen vicepræsidenten for at have sagt.

HVAD XI KUNNE SIGE

Nu hører det til de diplomatiske spilleregler, at man fra den slags samtaler gerne må referere egne standpunkter, men man refererer

Samtidig holdes forbindelserne til USA varme. Den amerikanske admiral Fergusson inspicerer den kinesiske flåde for det Østkinesiske Hav i november.

ikke, hvad modparten har sagt. Men hvis Xi Jinping havde lagt kinesisk høflighed til side, så kunne han have sagt:

"Hør nu lige her: Den fly-identifikationszone er en kinesisk beslutning, og derved bliver det. Men jeg skal da gerne ophæve den, hvis Japan gør det samme med sin zone. Det er i parentes bemærket 40 år siden, Japan indførte den, så hvem var først til at provokere? Og forresten: Hvorfor opererer USA med tilsvarende zoner omkring sine områder?"

Har De nogensinde hørt udtrykket "Lige for lige, hvis venskab skal holdes"?"

Op mens vi er ved det: Kina vil gerne forhandle om de omstridte områder i det Østkinesiske Hav. Det er Japan, der står stejlt på, at Diaoyu-øerne (som de kalder Senkaku) er deres. Men det er japansk tyvegods. Japan annekterede som så meget andet øerne, da de i slutningen af 1800-tallet invaderede og sammen med vestmagterne førte krig om det dengang svage kinesiske kejserdømme. At øerne historisk blev betragtet som tilhørende Kina, det kan De finde beviser på i de kejserlige arkiver i Tokyo.

Jeg kan så føje til, at vi kinesere har svært ved at forstå, at USA efter 2. verdenskrig overdrog kontrollen med øerne til Japan uden at spørge os. Det skete på en konference i San Francisco, som Kina ikke var inviteret med til.

Når det undrer os, så er det fordi, det dog var Japan, der satte Asien i brand i sin tid, og jeg må måske minde om, at hvis det ikke havde været for de fattige kineseres modstandsvilje, der bandt store japanske troppesstyrker i Kina, så havde de amerikanske tab i Stillehavskrigen været endnu større, end de var.

Vi har lært af historien, og vi ser i dag et Japan under en stærkt national eller ligefrem nationalistisk premierminister Shinzo Abe, der har svært ved at undskylde for de ulykker, landet påførte Asien, men som ønsker at blive frigjort for de militære begrænsninger, som USA pålagde det efter 2. verdenskrig. Det beroliger os ikke.

Vi står ved historien. Men det Kina, der var, er et andet Kina i dag – og vi lader os ikke skubbe rundt med.

I øvrigt: Tak for samtalen – og hils Barack Obama."

Xi Jinping har både muligvis og sandsynligvis udtrykt sig mere diplomatisk florumvundet med brug af den ordsprogsskat, som Kina er så rig på, men meningen har ikke været til at tage fejl af:

Kina er blevet en stormagt, og Xi Jinping er som præsident mere udfarende og synlig på den udenrigspolitiske scene end sin forgænger, Hu Jintao. Fra sin overtagelse af magt og ansvar har Xi gang på gang understreget, at Kina ikke viger fra sine nationale kerneinteresser og til disse hører de havområder, som folkerepublikken påberåber sig.

Både de udadrettede beslutninger på centralkomiteens plenarmøde og det følgende forløb skal ses i det lys – og hvis USA ikke respekterer det kinesiske krav om ligeværdighed, så er det amerikanerne, der fejllæser kortet.

Og i den sammenhæng: Xi Jinping kunne også have stillet Joe Biden spørgsmålet: Tror De virkelig, at den amerikanske offentlighed vil acceptere, at USA går ind i en væbnet konflikt på Japans side på grund af kinesisk-japansk uenighed om retten til en gruppe ubeboede øer? Efter Irak, efter Afghanistan ...

*Artiklen er afsluttet
medio december 2013*

Om samme emne se også anmeldelsen
af Kinas sikkerhedspolitik.

LÆR KINESISK

Kinesisk Begyndersystem 1-3

Med **Kinesisk 1** vil brugeren lære at føre en elementær samtale på moderne standardkinesisk (mandarin) om emner så som arbejde, familieliv, transport, indkøb og ferie.

Som separat udgivelse er der cd'er med oplæsninger ved indfødte kinesere. Tekststykkerne er indtalt i to tempi.

Kinesisk 2 henvender sig til brugere der har et basalt grammatisk kendskab og ordforråd på kinesisk. Bogen introducerer lettere kinesiske tekster og basal kommunikationstræning. Der er også cd'er med oplæsninger af bogens tekster.

Til **Kinesisk 1 og 2** er der websites med forskellige interaktive øvelser og en interaktiv oversigt over alle lyde på moderne kinesisk.

Udgivelserne **Kinesisk 1 og 2** er produceret med støtte fra Undervisningsministeriets Tips- og Lottomidler.

Kinesisk 3 præsenterer lettere kinesiske originaltekster og henvender sig til brugere, der besidder et basalt ordforråd på kinesisk.

Kinesiske Skriftegn – For begyndere

Bogen introducerer bl.a. de byggeklodser som tegnene er sammensat af, reglerne for at skrive tegn og deres historiske udvikling. Udgivelsen præsenterer 300 basale skriftegn og viser, hvordan tegnene skrives streg for streg og angiver deres betydning og udtale.

Øvebogen træner skriftegnsgenkendelse, tegnenes opbygning, form, udtale og betydning.

Øvebogen følger lærebogen lektion for lektion.

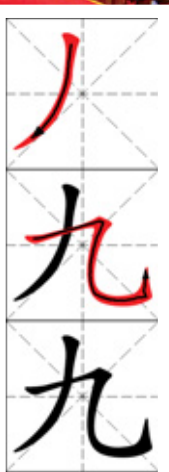
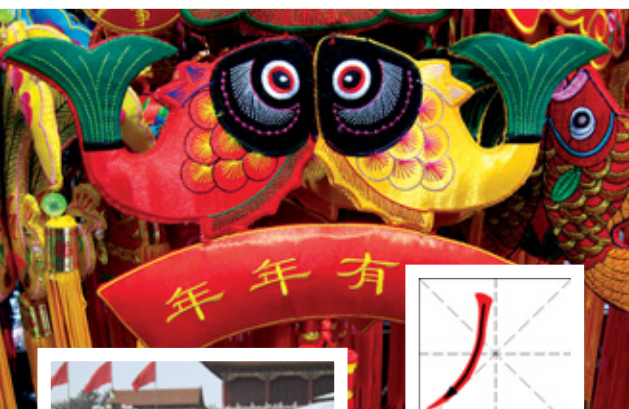
Ni Hao Zhongguo – Kinesisk for begyndere

Denne iBog® er en ny og helt unik internetbaseret og interaktiv udgivelse til indlæring af kinesisk sprog og kultur. **Ni hao Zhongguo** giver en basal indføring i moderne kinesisk sprog og kultur. Indlæringen sker via dialoger og tekster, der afspejler relevante og tidstypiske aspekter i det moderne kinesiske samfund, og som alle er optaget i Kina med kinesiske medvirkende. Dialoger og tekster suppleres med relevant samfundsstof, et omfattende billedmateriale, grammatik, glosser og en lang række interaktive øvelser.

Forventet udgivelse - sommeren 2014

Forfatterne til alle udgivelserne:
Lene Sønderby Bech og Christian Nielsen

DOWN MEMORY LANE

Hvis du har mange kinabøger på hylderne, hvis du har købt mange af de nyere, hvis du jævnligt og næsten dagligt læser om Kina i aviserne, hvis du faktisk næsten er mæt af at læse om Kina – så køb alligevel denne bog også. Næsten sådan skrev anmelderen og kinakenderen Flemming Ytzen om *Kina. Engang for et øjeblik siden*. Og jeg kan ikke være mere enig. Spring hellere de næste to-tre nyudgivelser over.

Enhver, som har været bare fjorten dage på rejse, vil føle nærmere kendskab til de besøgte steder. Enhver, som har været måneder eller endog år i udlandet, er mærket for livet! Men Kina næsten brændemærker sine besøgende. De glemmer aldrig Kina.

Lige fra den første VDK-rejse, jeg var guide for i 1994, – og til den seneste turistrejse i 2010, har gæsterne på ét eller andet tidspunkt udtrykt, at ”hvor var det godt, at jeg kom herover, inden det forandrede sig for meget!” Og det har været rigtig hver gang.

Du skal bare se dig tilbage, kort eller langt: Kina har forandret sig for bare et øjeblik siden, hele tiden. Et længere ophold i Kina vil man bære rundt på, som man bærer rundt på sin fødeby. Den er ikke synlig, måske endda ikke erkendt, – men dér er jeg hjemme.

Holger Dahl var i Kina fra 1981 til 1983, som sprog- og kunststuderende. Han lærte sproget, han mødte landet og folket både i hovedstaden og på vidtstrakte rejser rundt i landet. Han har mærket Kina. Og Kina har mærket ham.

Set retrospektivt var det en speciel periode, fordi årene i begyndelsen af firserne var tilpas lang tid efter Kulturrevolutionen og Maos død i 1976, og tilpas lang tid før de økonomiske reformer satte frø, spirede, og endeligt fra 1989 voksede for øjnene af dig.

Årene var altså stadig med mange ulægte sår, med forsigtighed i øjnene, og med usikkerhed om fremtiden. Det registrerede Holger Dahl, og med et nu tredive års perspektiv har han kunnet trække sine gamle erindringer frem. Det har han gjort i en række kapitler med titler som f.eks. Togene, Busserne, Bjergene, Nattelivet, Guderne og meget andet. Alle kapitler er bygget op om egne oplevelser.

At bogen så tillige er spækket med en samstilling af fotos fra tiden da og tiden nu følger endnu et plus til.

Jeg selv opholdt mig på Peking Universitet i fire måneder 1983-84 og kan genkende – det hele. Nedenfor er en af mine egne impressioner. Falder det i din smag, så er Holger Dahls endnu bedre, og med gode sammenligninger tilbage i historien samt ikke mindst med en sammenligning til forholdene i dag. Er min stil lidt vel flyvende og svulstig, så prøv alligevel Holger Dahl, for han har her i 2013 kunnet polere og forme sine i forvejen letflydende og dybt interessante iagttagelser.

Holger Dahl
Kina. Engang for et øjeblik siden
People's Press 2013
286 sider, rigt ill. 300 kr.

Peking 1983:

“Klokken er halv syv. Himlen er endnu kun grå. Solen hænger stadig fast i Stillehavets bølger, da jeg sætter mig på min cykel, af mærket Det Hvide Bjerg. De store gule og grønne gravemaskiner på byggepladsen over for kollegiet har allerede varmet motorerne op i en halv time og begynder nu deres grådige æden sig ned i den rødbrune jord. Det er umuligt at sove, så hellere trille lidt rundt i universitetsparken.

Allerede for en time siden lød der klapren af hestehove ude på vejen. En hyggelig klang af barndom. Det var nu ikke heste, men morgenløberne. Kineserne sætter fødderne i jorden med et let klask, når de løber. De løber tungt. Andre går. Går hurtigere, end man ser senere på dagen. De har tasken under armen, er på vej til arbejde.

Der kommer cykler alle vegne fra. Det er områdets lærere med barnet på stangen på vej til børnehaven. Enkelte har børnesæder, men de er endnu ikke sat i produktion. Faktisk er det ulovligt at være to på cyklerne, så man må købe sæderne på de private markeder eller selv flikke dem sammen. Enkelte ældre mennesker trækker af sted med små bambustrækvogne med vuggestuebørn i. De kigger. De gamle og børnene.

Der er allerede mange studerende i parken og nede ved søen. De læser lektier, giver dem en sidste overhaling inden dagens timer. Med klar stemme og tydelig accent lyder der et ‘The harder you study, the better you work’ op til mig på cykelstien. Overalt er der mennesker, de læser, de snakker, eller de holder hinanden i hånden. Så tidligt.

Nu skimtes også mellem træerne enkeltpersoner og små grupper, der bevæger sig i langsomme, næsten stillestående rytmer, den kinesiske morgengymnastik, skyggeboksning, taijiquan. De virker som skåret i sten, der langsomt får liv i glidende bevægelser.

En ældre kone med liljefødder, bundne fødder, bevæger sig med støtte af sin stok og sin datter. En ældre mand i rullestol er stillet ud til morgenluftning. Da jeg nærmer mig, siger hans søn: ‘Se! En amerikaner’. Er det mon den oldgamle lingvist Wang Li, der skulle bo bag en bambuslund her?

Der tages langsomt fat på dagens arbejde. Mændene mødes på mange forskellige byggepladser. Der snakkes, sidder på hug. Skjorten bliver lagt og blotter en sandfarvet tynd undertrøje. Nogle sigter sand, de blander langsomt den første mørtel, mens søens andemadsdækkede vand dovent sender svage lugte op på stien. En kone har fundet et forhåbentlig mere rent hjørne af en sø, andemaden er skubbet væk fra bredden, mens hun vasker noget tøj.

Der er stadig fugt i luften. Den sidste sommer er kun umærkeligt til stede. Det er efteråret, der vinder frem. Bladene er begyndt at gulne og falde af. Nogle steder fejrer man bladene sammen i grøfterne og brænder bål. De sidste blomster i krattet nikker med hovedet.

Pagoden rejser sig stadig tavs på sin bakke. Er det virkelig rigtig, at det er et vandtårn? Det er en smuk udformning til et prosaisk brug. Den passer i omgivelserne. Til lærerboligerne i det gamle universitet, grundlagt af amerikanske metodister. Husene er nu smykkede og malede op med friske, alt for friske, morgenfarver, med lakrøde søjler og buede tage, med åndeafværgende figurer på tagryggen.

Fra husene, nu kollegier og sovesale, dukker arbejdere og lærere frem. Der hænges tøj ud. En enkelt tager en walkman i øret, medens han cykler til arbejdet. Den ny tid vinder langsomt frem.

Langsomt. Langsomt snor jeg mig ad stille stier rundt i området. Føler tiden fjern, Verden borte. Ser små huller i træerne efter insekter. Hører guldsmæde ryste morgenduggen af vingerne, folde dem ud og foretage de første morgensving over andemaden, over de vingestore lotusblade, der svajer let over vandfladen, med rødderne dybt begravet i mudderet, voksende til store spiselige knolde, som kæmperødbeder.

Jeg passerer et forladt basketballstativ. Den første sport, missionærerne bragte til Kina. Nu allemandssej. Uventet drejer stien. Pludselig er jeg igen midt i morgentrafikken.

Jeg vender næsen hjemad igen til morgenmaden. Tre dampkogte boller med en kødbolle indeni og dertil risværling med en skefuld sukker."

KINA

PÅ DEN GLOBALE SCENE

At Kina er en opstigende magt, kan meget få mennesker efterhånden være i tvivl om, og det er også præmissen for denne bog. De seneste årtier har Kina buldret frem med fantastiske vækstrater og udvikling af samfundet på stort set alle målbare parametre.

Bertel Heurlin har redigeret og samlet tretten bidrag fra en række anerkendte Kinaforskere og -kendere under titlen *Kinas Sikkerhedspolitik*. Ifølge bogen har Kina igennem de sidste 30 år haft verdens største vækst, verdens største eksport, verdens største produktion og verdens største energiforbrug. Ordene 'verdens største' og 'Kina' er noget, man efterhånden har vænnet sig til ofte at høre i samme sætning.

Meget få lande, hvis nogen overhovedet, har bevæget sig så langt så hurtigt som Kina. Kinas voksende indflydelse og betydning kan mærkes i alle klodens hjørner, også vores. Det nu naturlige ved højtalerannoncering på kinesisk i Magasin på Kongens Nytorv i København eksemplificerer på meget dagligdags og nærværende vis, at Kinas plads i verden er en ganske anden, end den var for blot ti år siden.

Kinas galopperende opstigning har naturligvis også en række sikkerhedspolitiske konsekvenser, for resten af verden og for Kina selv. I bogen defineres sikkerhedspolitik bredt og inkluderer en vifte af forskellige problemstillinger, såvel nationale som internationale.

Heurlin anerkender i introduktionen, at både Kina og sikkerhedspolitik er mangefacetterede størrelser. Kina er et sammensat væsen med forskellige og nogle gange modsatrettede interesser, der strides om indflydelse. Det til trods opererer bogen ud fra et analysehensyn med Kina som enhedsaktør.

Bogen er som sagt en samling af bidrag af forskellige forfattere. Det er både en styrke og en svaghed. En svaghed, hvis man ef-

terspørger en sammenhængende fortælling, der knyttes sammen og analyseres af en enkelt forfatter med ét budskab. Modsat er det en styrke, da de enkelte kapitler kan læses selvstændigt, og skulle man have særlig interesse for et af emnerne, har hver forfatter inkluderet en liste med anbefalet litteratur indenfor sit felt.

På disse præmisser beskæftiger bogens kapitler sig med en bred palet af emner. En række 'bløde' sikkerhedspolitiske temaer og koblinger tages blandt andet op, eksempelvis analyseres sammenhængen mellem kinesisk identitet og landets udenrigs- og sikkerhedspolitiske ageren og om, hvorvidt Kina er på vej tilbage til en sinocentrisk verdensopfattelse.

Peer Møller Christensen og Li Xing fra Aalborg Universitet behandler kinesisk selvforståelse i en sikkerhedspolitisk optik. Både Kina og verden står overfor en markant udfordring. Verden skal finde plads til et voksende Kina, og Kina skal finde sin egen plads i verden. Skal Kina indordne sig i den USA-styrede liberale verdensorden, eller skal denne orden "sinificeres", altså ændres, så den får "kinesiske kendetegn"?

En pendant på den anden side af Stillehavet, som bogen nævner, er amerikansk "exceptionalisme", den opfattelse, at USA er noget ganske særligt og derfor har både ret og pligt til en ganske særlig plads i verdenssamfundet.

En sinocentrisk verdensopfattelse og sinificering af verdensordenen kan måske ikke kaldes rendyrket nationalisme, men det er det, det ligner, når man har set antijapanske demonstrationer og angreb på japanskejede forretninger. Koblet med en etnisk opfattelse af 'rigtige' kinesere som Han-kinesere, så kan det godt lugte lidt af en slags nationalisme, man i Europa kun kender alt for godt.

Desuden er der en række bidrag, der omhandler adskillige af Kinas forhold til omverdenen, herunder Kina/EU-relationer af Jonas Parellø-Plesner fra European Council on Foreign Relations; sikkerhedsdilemmaet i Østasien mellem Kina og Japan af Erik Beukel, og det måske mest afgørende bilaterale forhold i verden de næste mange år: Kinas forhold til USA, der beskrives af Bertel Heurlin.

Det russisk-kinesiske strategiske partnerskab er ifølge forfatteren Karsten Jakob Møller et pragmatisk interesseforhold primært omhandlende energi og militære forhold, der behandles med en halvhjertet politisk indstilling i Kina, og de to stormagters forhold til hinanden er ikke dynamisk og fremadskridende.

Andre 'hårde' sikkerhedspolitiske emner behandles naturligvis også. Et kapitel forfattet af Sigge Aaberg Kærn analyserer de til tider højspændte, og i dagspressen ofte omtalte, territorialstridigheder i det Sydkinesiske Hav i en trusselsbalancerings-teoretisk ramme.

Adjunkt ved Københavns Universitet Camilla T.N. Sørensen beskæftiger sig med Kinas sikkerhedspolitiske doktrin, og hun konkluderer, at Kina står ved en skillevej om formuleringen af en ny. Hun mener, at kinesisk udenrigs- og sikkerhedspolitik i det hele taget er blevet mere uforudsigelig, mere forskelligartet og mere selvmodsigende.

Major i Flyvevåbnet og ansat ved Forsvarskommandoens Operationsafdeling Kim Nødskov analyserer udviklingen og kapacitetsopbygning i det kinesiske militær og den strategiske betydning af Kina som en kommende militær stormagt. Kina som voksende militærmagt pointeres ofte i mange sammenhænge, men der henvises normalt blot til Kinas årligt voksende forsvarsbudgetter. Kapitlet er interessant læsning for folk, som gerne vil have et nærmere kendskab til, hvad alle de penge så bliver brugt på.

Kinas energiforsynings-sikkerhed og deraf afledte konfliktpotentiale behandles af Ole Odgaard, der rådgiver Klima- og Energiministeriet om Kina, og Jørgen Delman, professor i Kinastudier ved Københavns Universitet.

Ved en konference for International Society of Military Sciences i november 2013 i København holdt professor i international politik ved Københavns Universitet Ole Wæver en tale om de store udviklingslinjer i international politik. Han beskrev Kina som me-

get lidt interesseret i at udfordre USA på den globale scene, men at netop energiforsyning kunne blive en slags wildcard, der kunne afspore en ellers fredelig udvikling med hensyn til Kinas opstigning og nye plads i verdenssamfundet.

Nu skal man jo ikke dadle en bog for, hvad der ikke står i den, men i en dansk kontekst er det iøjnefaldende, at Arktis stort set ikke behandles. Der ofres kun et par sider på Arktis vedrørende potentialet for nye energiresourcer (s. 311), og kapitlet om dansk-kinesisk sikkerhedspolitik nævner kort Arktis som et fremtidigt samarbejdsområde, hvor Kina er interesseret i Danmark (s. 224).

Arktis er et af de mest åbenlyse områder, både geografisk og politisk, hvor Kinas interesse i og ageren i forhold til Danmark er mest udtalt og relevant. Derfor kan det undre, at Kinas interesser i Arktis ikke behandles mere dybtgående i kapitlet om Kinas sikkerhedspolitik i forhold til Danmark, eller analyseres separat i et kapitel for sig.

I en dansk optik kan det også overraske, at den kinesiske flådes operationer imod pirateri ved Afrikas Horn heller ikke behandles. Det er velsagtens det eneste sted, hvor danske og kinesiske krigsskibe begge er del af en international opgave og fælles om at udføre en sikkerhedspolitisk mission om beskyttelse af skibstrafik.

Bogen konkluderer med at opstille tre scenarier for fremtiden baseret på polaritet, dvs. hvor mange stormagter (poler) der findes i verden, og at det har afgørende betydning for strukturen i det internationale system.

Det ene scenarie omhandler en unipolar verden, hvor Kina indordner sig under amerikansk overherredømme. Kinas vækst er netop foregået under forhold, hvor USA har været den altoverskyggende militærmagt på kloden, og Kina vil derfor ikke ofre meget for at ændre på det.

Et andet billede på fremtiden er en tilbagevenden til en bipolar verdensorden som under den Kolde Krig og en øst-vest-rivalisering, nu med Kina i det østlige ringhjørne i stedet for Sovjetunionen.

Det tredje scenarie er en udvikling af verden hen imod multipolaritet, hvor andre fremadstormende magter som Indien, Sydafrika og Brasilien også vil gøre sig gældende på den storpolitiske scene sammen med Japan, Rusland, EU og USA.

Bogen forsøger ikke at give noget svar på, hvilket scenarie for fremtiden man finder mest sandsynligt. Heurlin holder sig til, som afsluttende og konkluderende bemærkning, at netop svaret på det spørgsmål, og hvorledes Kina vil agere under det, vil få afgørende betydning for den globale verden i det 21. århundrede.

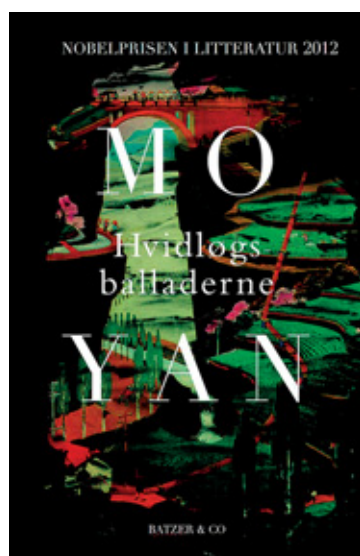
Det tør siges.

*Morten Hetmar Vestergaard
er fuldmægtig, Institut for Strategi,
Forsvarsakademiet*

Bertel Heurlin (red.)
**Kinas Sikkerhedspolitik:
Stabilitet og spændinger**
Jurist- og Økonomforbundets
forlag 2013
342 sider. 450 kr.

VOLDSOMT STOR KINESISK LITTERATUR

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at jeg var spændt, da jeg modtog den danske oversættelse af *Hvidløgsballaderne* med posten. Jeg er meget begejstret for det, jeg tidligere har læst af Mo Yan, og derfor håbede jeg inderligt, at oversætteren havde formået at skrive Mo Yans særlige stil frem på dansk.

Og jeg blev heldigvis ikke skuffet. Med Peter Damgaards oversættelse af *Hvidløgsballaderne* har danske læsere fået en god mulighed for at dykke ned i vore dages kinesiske litteratur, når den er allerbedst.

Hvidløgsballaderne er et kvad om oprør og kærlighed, om livet på landet i Kina, og om døden, der oftest er uforudsigelig og vanvittig. Her møder man den ondeste ondskab og den dummeste dårskab. Men den uhyre, beskidte håbløshed, der gennemsyrrer bogen, formår faktisk ved sin blanding af virkelighed og magi at rive hul i overfladens blotte og bare vold og trænge videre ned til nærvær og poesi. Personerne træder levende frem for læseren, også selvom de er stupide, ondskabsfulde, fattige, eller når de mere eller mindre uventet dør.

Og det er mærkeligt og gribende at se personer leve som mennesker i en verden, der er så mørk og absurd som her. Personerne lever liv, der er meget voldsommere og mere intenst ubærlige, end vi er vant til at møde. Men der er alligevel noget dragende og måske endda befriende i den konstante voldelighed, de befinder sig i, hvor det beskidte og døde er så nærværende en del af livet.

Det fantastiske og magiske bryder samtidig ind i virkeligheden og skaber uventede rum, hvor det menneskelige kan komme til udtryk. Det sker for eksempel, når en helt konkret sorg forvandles til grænseløst raseri. Pludselig træder fire røde måner frem på himlen, mens en ung mand rasende kløver flokke af papegøjer med en gammel sabel. Eller man ser det i det allestedsnærværende føl, der travler rundt i gaderne med en klokke om halsen.

Hvidløgsballaderne kredser om et efterår, hvor bønderne i det såkaldte Paradis Amt gør oprør, da de ikke som lovet kan sælge deres hvidløg. Centralt står fortællingen om tre anholdte: Den tidligere soldat Gao Ma, der prøver at samle penge nok til at gifte sig med pigen Jinju, bonden Gao Yang, hvis kone lige har født, da han bliver hentet, og Jinjus moder den gamle Tante Fang, der har meget at være vred over.

Fortællingen bindes sammen af den blinde sanger Zhang Kou, der gengiver oprøret i Paradis Amt i sine sange. Til trods for de mange forskellige fortællinger er romanen ikke forvirrende. Mo Yan formår at springe i tid og sted med korte overgange, som en tanke eller en bisætning, der hver gang bringer os et nyt sted hen i historien, men den overordnede fortælling drukner dog aldrig.

Romanen er en meget kritisk skildring af den måde, de lokale embedsmænd behandler bønderne på, og de vilkår, mange af landsbyens beboere lever under. Det er en klar kritik af det kinesiske samfund.

Det ses for eksempel i retssalen, hvor en ung soldat med hjertet på rette sted træder frem og forsvarer oprørerne med en klar og tydelig kritik af de korrupte elementer i Partiet. Han formulerer det et sted så klart som dette: "Hvis et parti eller en administration ikke arbejder for folkets interesse, så har folket ret til at omstyrte dem!"

Mo Yan har ofte fået på puklen både i Kina og i udlandet, fordi han ikke gerne kritiserer partiet eller forholdene i sit hjemland, når han udtaler sig. Men enhver, der læser *Hvidløgsballaderne* vil møde en bidende kritik af det kinesiske samfund. Måske ikke bare af Partiet, men også af den måde, folk behandler hinanden på.

Hvidløgsballaderne er fabelagtig præcis, voldelig og vittig, og jeg tror ikke, man finder mange, der kan matche Mo Yans kritiske røst i Kina, endsige her hos os. For mig er Mo Yan en forfatter, der virkelig kan give stemme til vore dages Kina.

Hvidløgsballaderne, der balancerer mellem ekstase og vold, afsky og magi, giver nerve og nærvær til en absurd virkelighed, vi nok ellers kan have svært ved at tage ind fra lænestolen her i Danmark. Den formår at skabe et oprigtigt og levende billede af det uhyre Kina, som mange af os er så fascinerede af.

Det er en verden så absurd og kaotisk, at det kræver en mester for at give den stemme, og en sådan mester er Mo Yan.

Tak til oversætter og forlag, fordi de har bragt Mo Yan til Danmark og dermed er med til at vise, at kinesisk litteratur ikke behøver at være forbudt i Kina for at være god og vedkommende.

Mo Yan

Hvidløgsballaderne

Oversat af Peter Damgaard
Batzer 2013, 440 sider. 298 kr.

EN POLITISK HISTORIE

Den 26. december 2013 var det 120 år siden, Mao Zedong blev født. I hans fødeby Shaoshan, hvor den "røde turisme" er en glimrende forretning, fejrede man bl.a. dagen med et enormt fyrværkeri, mens Xi Jinpings fødselsdagstale i Beijing var mere afdæmpet. Xi holdt sig til den standardformulering, der siger, at Mao var en stor leder, som også begik fejl. I sin mest firkantede udgave siger den officielle formel, at fejlene udgjorde 30 %, mens 70 % af Maos livsværk trækker i positiv retning.

Formlen skal dække over et tavst historisk landskab. Maos rolle i den kinesiske revolution og i Folkerepublikkens historie er ikke til åben debat, og unge kinesere vokser op i næsten total uvidenhed om de rædsler, som de ældre generationer gennemlevede under især Det Store Spring Fremad og Kulturrevolutionen. Ingen skolebøger går i detaljer med massakrerne, sulten eller de uendelige kolonner af politiske fanger.

Hvis de gjorde, ville nostalgien for Mao-tiden sandsynligvis være mindre.

Færøviks bog tager Maos tid som leder af Folkerepublikken op til kritisk vurdering på baggrund af de forskningsresultater, der er kommet frem i de senere år, hvor værker som Frank Dikötters *Mao's Great Famine* fra 2010 og Michael Schoenhals' og Roderick MacFarquhars *Mao's Last Revolution* fra 2006 har kastet nyt lys over henholdsvis Det Store Spring og Kulturrevolutionen.

Færøvik har ikke selv været ude og grave i arkiverne, og for den læser, der har holdt sig orienteret i den engelsksprogede litteratur

om perioden, er der ikke meget nyt at hente i hans bog, men ved at kombinere den historiske faglitteratur med selvbiografisk stof skrevet af tidligere rødgardister og andre historiske aktører skaber han en meget læseværdig og engagerende beretning om Kinas politiske historie fra ca. 1949 til ca. 1981.

Bogen er ikke en Mao-biografi, og vi kommer ikke meget tættere på en forståelse af, hvad der var drivkraften i Maos liv. De mere intime portrætter af formandens personlighed er ofte hentet fra *The Private Life of Chairman Mao* fra 1994, hvor hans livlæge Li Zhisui løftede sløret for sider af formandens liv, som tidligere var blevet holdt godt skjult.

Der er heller ikke tale om en gængs historiebog om Folkerepublikken, da vi hører meget lidt om den sociale udvikling i perioden. Færøvik nævner (s. 10), at det er et bevidst valg. Han er godt klar over at "[m]illioner af mennesker fik et bedre liv" og "fik tilbud om skolegang og adgang til simple lægeydelser" og at "kinesernes gennemsnitlige levealder [øgedes] fra cirka fyrre til langt over tres" i perioden under Mao.

Målet med hans bog er at vise, hvilken enorm pris den kinesiske befolkning måtte betale i den samme periode, og det lykkes i høj grad, især i de kapitler, der direkte handler om Det Store Spring og Kulturrevolutionen, hvor de mange og detaljerede rædselsberetninger er nødvendige for at vise, hvor meningsløs den officielle 30/70-vurdering er i perspektivet af de enkelte menneskeskæbner.

Min væsentligste indvending mod bogen er, at den stort set ikke diskuterer sine kilder. For eksempel stillede vestlige historikere spørgsmålstegn ved pålideligheden af *The Private Life of Chairman Mao*, da den udkom, men den diskussion tages ikke op i bogen.

Et andet eksempel kunne være, at de oplysninger vi har om, hvad Mao egentlig sagde og mente i de sidste måneder af sit liv, var spundet ind i politiske intriger og spin i en sådan grad, at man er nødt til at se på, hvor de forskellige oplysninger stammer fra, for at kunne vurdere dem.

Også flere andre steder havde noget god, gammeldags kildekritik været på sin plads.

Færøviks hovedkilder er dog solide og veldokumenterede historiske værker, og alt i alt tegner bogen et overbevisende billede af en periode præget af nærmest ubegribelige menneskelige lidelser.

Bogens sidste kapitel hedder "Glemslens slør" og viser, hvordan det kommunistiske parti stadig lægger låg på en reel diskussion af de erfaringer, man kan drage af den nære fortids katastrofer. I fremadrettet perspektiv er det måske det allermost skræmmende.

Torbjørn Færøvik
Maos Rige. En lidelseshistorie
 Oversat fra norsk af Steen Sohn
 Sohn 2013
 573 sider. 400 kr.

Ebog: Dkr. 499,00
Ebogslæser med ebogen i: Dkr. 999,00

Bestil: salg@e-medic.dk, 3699 0400, eller: mail@nordosten.dk, 9858 2200

Hugo Hørlych Karlsens nyoversættelse af to store klassiske kinesiske værker i en ny ebogsudgave. Fås som ebog alene, eller i en ebogslæser som ebogen forud er lagt i.

Købere af ebogen kan gratis rekvirere et 458 siders selvstændigt appendiks om værkerne med introduktioner, forklaringer og hele den originale tekst på klassisk kinesisk. Med denne kombination af ebog og selvstændigt appendiks udgives verdenslitteratur både for akupunktører, kiroprapeuter, zoneterapeuter, massører med flere og for kulturhistorisk interesserede lystlæsere, da de to livsfilosofiske værker er grundlæggende for klassisk kinesisk medicin og daoismen.

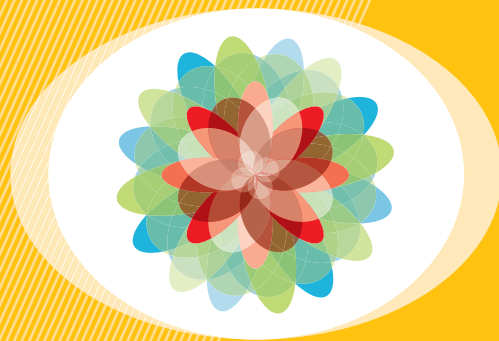
Den Gule Kejsers klassiker om indre medicin og *Klassikeren om de vanskelige områder* blev skrevet 300 år f.v.t.

Efter 25 års beskæftigelse med dem og 9 års arbejde på dem er Hugo Hørlych Karlsens nyoversættelse her nu, udkommet januar 2014.

(Den viste ebogslæser er et illustrativt eksempel.
 Andre ebogslæsere kan komme på tale).

Kinesisk Kalejdoskop

Ordbogen:
Kalejdoskop,
drejeligt
spejlglasrør,
der viser
skiftende
billedfigurer.

Kalejdoskopisk:
Broget billede.

DEN LIGESTILLING – ÅH, NEJ ...

Dele af det kinesiske arbejdsmarked er i disse år ved at blive trukket skævt – og ligestillingen mellem kønnene trækkes med. Det er den historie, som en nærlæsning af tallene fra den seneste folketælling fortæller.

På overfladen ser det nogenlunde pænt ud: 74 pct. af kvinderne i den arbejdsdygtige alder er at finde på arbejdsmarkedet – stort set samme andel som i USA og Australien og kun beskedent under f.eks. Storbritannien med 79 pct.

Men tallet dækker over, at kvinderne i landdistrikterne (hvor knap halvdelen af befolkningen bor) regnes med, selvom mange af dem er medhjælpende hustruer i landbrugene og dermed pr. definition frivillig, men ikke ansat arbejdskraft – indsatsens værdi i øvrigt ufortalt.

Ser man udelukkende på byerne, bliver ligestillingsbilledet forværret. For her er kvindernes andel af arbejdsstyrken nede på ca. 61 pct. mod over 77 pct. to årtier tilbage. Og i slut-70'erne var tallet endda oppe på 90 pct. – men det var før de økonomiske reformer satte ind, og det var dengang, det hed sig, at "i Kina har vi fuld ligestilling, her må kvinderne også tage det hårde arbejde".

Og det gjorde de, både ved anlægsarbejder og i industrien. Og i den baggrund finder man en af forklaringerne på skævvridningen: Da de tunge industrier som led i reformpolitikken blev rationaliseret og privatiseret i 90'erne, medførte det massefyringer, som ikke mindst ramte kvinderne. For der skulle jo være plads til mændene.

*Nogle kvinder når toppen!
Wang Yaping er den anden
kvindelige kinesiske astronaut.
I juni underviste hun live fra
rummet 60 millioner skolebørn i,
hvordan fysikforsøg fungerer
vægtløst, mens de to mandlige
astronauter havde til opgave
at assistere hende.*

Og den holdning har holdt sig. Arbejdsmarkedet, privat som offentligt, er mandsdomineret, og det er legitimt at udtrykke holdningen: "Mænd hører til i det offentlige rum, kvinderne hører til i hjemmet".

Det kommer bl.a. til udtryk i en offentlig kampagne rettet mod yngre ugifte kvinder: Se og find en mand – og bliv så gravid!

Der skal rettes op på fødselstallet af hensyn til fremtidens balance mellem forsørgere og forsørgede. Men det koster på ligestillingen – og det er det ene køn, der betaler.

ET BÅDE-OG

En forskergruppe fra universitetet King's College i London har i samarbejde med et internationalt meningsmålingsinstitut gennemført en undersøgelse i ulandene om nogle fremtidsperspektiver. Hovedresultat: Et flertal af ulandsbefolkningerne mener, at Kina inden for de næste 20 år vil blive verdens førende økonomiske magt. Men til gengæld er der flertal for, at USA vil give de unge de bedste jobmuligheder.

HVOR ER JOBBENE?

Det minder betænkeligt om en aktuel dansk diskussion, men den foregår altså i Kina:

Erhvervsskolerne har fået medvind, fordi håndværks- og servicefagene mangler kvalificeret arbejdskraft. Til gengæld er der et overskud af nyuddannede akademikere, der må kæmpe om færre job – og ikke er kvalificerede til de stillinger, der er ledige.

DE ÆLDRES LOV

Den danske debat om finansloven handlede bl.a. om, hvorvidt to gange ugentligt bad for de ældre skulle vedtages som en lovmæssig rettighed. I Kina har man haft et andet socialt aspekt for øje: I 2013 blev der indført en lov, der har de ældres "åndelige behov" for øje – med bl.a. en bestemmelse om, at "familiemedlemmer, der bor langt væk fra de ældre, jævnligt skal besøge dem eller sende hilsener til dem", så de ikke føler sig glemt og isolerede.

VERDENS BEDSTE

Under en bragende international medieopmærksomhed blev den 23-årige nordmand Magnus Karlsen i november verdensmester i skak – på mandesiden vel at mærke. Men er der ret mange uden for skakverdenen, der ved, hvem der har den kvindelige verdensmestertitel? Næppe. Men det er altså den kun 19-årige kineser Hou Yifan, der i slutningen af september besejrede den regerende mester, den 28-årige Anna Ushenina fra Ukraine. Der var ingen tvivl: Hou Yifan vandt 4 partier og spillede remis i 3.

SORT INDUSTRI

Hvor den vestlige verden taler skatteflugt, er der anderledes grund til bekymrede miner hos de kinesiske skattemyndigheder: Falske bilag er blevet en stor industri – og tapper både private og offentlige virksomheder for penge, der ryger ud som skattefri sort indtægt. Årsag: Som kompensation for lave lønninger har virksomhederne været generøse med at indfri bilag for rejser, hoteller og fortæring, hvad der har sat gang i produktionen af falske, men officielt udseende bilag – til salg bl.a. over internettet.

HISTORISK BAMBUS

En samling snavsede bambusstrimler, købt på et marked i Hongkong, endte for fem år siden på Tsinghua-universitetet i Beijing. Siden er de blevet forsigtigt rensat og tydet for de skrifttegn, der var skrevet på dem med en langtidsholdbar blæk. Det har nu vist sig, at de stammer fra det gamle kongedømme Chu i tiden 300 år f.Kr. – og rummer nogle af de tidligst kendte tekster fra den klassiske fortid som Konfucius' *Analekter*, daoismens *Vejen* og *Forandringerne* *Bog* (*I Ching*).

PENGES TALE

Endnu en vestlig bastion er faldet for den kinesiske økonomis styrke: Noget så ærverdigt som forsikringsalliancen Lloyds hovedkvarter i London er blevet solgt til den kinesiske Ping An-forsikringsgruppe for omkring 388 mio. US dollars (eller ca. 2,2 milliard danske kroner). Det er første gang, at et kinesisk forsikringselskab har ejendomsinvesteret i den vestlige verden.

LÆRING "Kina er en interessant sag, magthaverne har lært af tidligere erfaringer og prøver netop ikke at opnå total kontrol ... De kinesiske magthavere er langt mere sofistikerede end de stalinistiske, alligevel vil det være dumt at forestille sig, at der ikke kommer en forandring. Hvornår den kommer, afhænger af, hvor længe det lykkes partiet at holde sin del af aftalen med den kinesiske befolkning: en stadig stigende levestandard".

Den amerikansk-britisk-polske journalist og forfatter Anne Applebaum i Weekendavisen om sin bog "Jerntæppet" og om totalitarismens væsen.

FREMAD "Forbedringer, urbanisering og industrialisering vil fortsætte. Kriser, tilbageslag og mere intense sociale modsætninger ændrer ikke dette, de er sideprodukter af udviklingen. Men økonomisk vækst vil ikke løse de sociale modsætninger. Med andre ord: De sociale konflikter i Kina kan intensiveres, ikke fordi samfundet er ved at kollapse, men fordi det bevæger sig opad i det globale system".

Wang Hui, professor ved det kinesiske Tsinghua-universitet og forsker i kinesisk tankegang, modernisering og Vesten.

FØLELSER "En indflydelsesrig kinesisk akademiker fortalte mig nyligt: 'Akademikere, tænketank-ansatte og politikere har altid den glørværdige fortid og den følgende ydmygelse liggende i baghovedet'. Når man beskæftiger sig med Indien og Kina, vil vesterlændinge gøre klogt i at erindre sig disse følelser".

Manjari Chatterjee Miller, indisk-amerikansk professor og forfatter til "Wronged by Empire: Post-imperial Ideology and Foreign Policy in India and China".

HANDEL "Et af mine hovedpunkter er: Se på historien om fremmede i Kina. De eneste fremmede, der har tjent formuer i Kina, er handelsmændene. Køb og sælg. Det er også, hvad kineserne gør. Alt er kortsigtet".

Mark Kitto, engelsk forretningsmand, der giver op efter 16 år i Kina.

SÅDAN "Vi opfører os, taler og bevæger os ligesom et amerikansk selskab. Når det kommer til stykket, handler det hele om at tjene penge".

Pin Ni, chef for den amerikanske afdeling af den kinesiske koncern Wanxiang, der sælger reservedele til de amerikanske bilfabrikker.

DYREKØBT "Der er en opbremsning i de asiatiske økonomier, men der er stadig en gruppe købere, som er meget velhavende og spejder efter muligheder for at øge deres samlinger".

Quek Chin Yeow, næstformand for den asiatiske del af auktionshuset Sotheby's, efter salget i Hongkong af en hvid diaman på 118,28 karat for, hvad der svarer til 155 mio. danske kroner.

TOPPEN "I Kina finder beslutningstagningen sted på toppen. Landets ledere er skeptiske, om ikke fjendtlige, over for tanken om flertidemokrati, men de har været stærkt besluttede på at fjerne hungersnød, analfabetisme og manglende sundhedspleje, og det taler enormt til deres fordel".

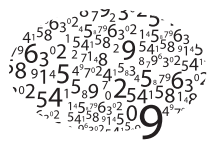
Den indisk-fødte økonomiprofessor ved Harvard og nobelpristager, Amartya Sen.

LANGSOMT "Regeringen har ikke forstået, at de handicappede har behov for at vokse op i samfundet, ikke uden for det. Jeg er næsten 60, og jeg føler, at når det gælder om at skabe et civiliseret, moralsk samfund, så går forandringerne for langsomt, ikke for hurtigt. Jeg tror ikke, jeg kommer til at opleve dem i mit liv".

Meng Weina, grundlægger af Huiling, en hjælpegruppe for de mentalt retarderede i Kina.

NEDTAGNING? "En canadisk reporter spurgte mig: 'Hvor meget længere vil Maos portræt hænge på Den himmelske Freds Port?' Jeg svarede: Hvis Mao vidste, hvad hans Kina er blevet reduceret til, ville han kræve, at hans portræt blev fjernet øjeblikkeligt".

Yu Hua, satiriker, skribent og forfatter til bogen "China in Ten Words".

T4LENDE T4L

KORRUPT? På årslisten fra anti-korrupti-
onsorganisationen Transparency Internati-
onal, topper Danmark, Finland og New Zea-
land som de mindst korrupte lande med en
score på 90. Mest korrupte er Nordkorea,
Afghanistan og Somalia med en score på 8.
Kina ligger lidt over midten som nr. 70 af
de 174 lande med en score på 39.

FREM GANG I de to årtier, 90'erne og
00'erne, blev én milliard af klodens befolk-
ning bragt ud af fattigdom (målt ud fra den
officielle internationale indtægtsgrænse på
1,25 US-dollar pr. dag). Af dem tegnede Kina
sig for broderparten: Reformpolitikken har
løftet 680 millioner ud af fattigdom.

Eller: Før reformerne kunne 84 pct. af befolkning-
en i Kina defineres som fattige. Nu er det 10 pct.

TILLID Schweiz topper en liste over borgere, der
har tillid til deres regering. 75 pct. af de adspurg-
te fra alpelandet har svaret ja til tillid-spørgsmål-
et i en undersøgelse, som Gallup-instituttet har
gennemført for den internationale samarbejds-
organisation OECD. Indonesien er nr. 2 med godt
65 pct. Nr. 3? Kina med lidt over 60 pct., der har
tillid til regeringen – og foran lande som Sverige
og Finland.

SLAVERI Ikke alt er lyserødt eller parti-rødt.
Folkerepublikken er med på en liste, The Global
Slavery Index, over lande, hvor slaveri stadig
findes: I Kinas tilfælde er der 218 slaver for
hver 100.000 indbyggere (slaveri-definitionen
omfatter klassiske slave-tilstande, men
også tvangs-prostituerede). Værre står det dog
til i Indien og Pakistan med henholdsvis 1129
og 1187 slaver pr. 100.000 indbyggere.

SYGT En førsteplads, den kinesiske regering
ikke er glad for: Folkerepublikken er det land i
verden, hvor diabetes 2-sukkersygen hurtigt
rammer flere og flere: 11,6 pct. af de voksne kine-
sere har allerede sygdommen – og Kina har over-
halet USA, hvor 11,3 pct. af de voksne er ramt.

Sygdommen betegnes ofte som livsstilsbetin-
get og afspejler ændrede levevilkår efter refor-
merne i Kina: I 1980 havde Kina kun 1 pct. diabe-
tes 2-ramte. Siden er vestlige madvaner, bilerne
og mindre hårdt fysisk arbejde kommet til.

SPILLELYST Der var engang, da Las Vegas, USA,
var kasino-hovedstaden og et mekka for alle spil-
leglade (eller spillelegale). Det er mere end slut:
Macao, tidligere portugisisk koloni og nu såkaldt
særlig administrativ region under Kina, er røget
foran og omsætter på årsbasis i sine kasinoer for
mere end 38 milliarder US-dollars – eller seks
gange Las Vegas. Macao har monopol: I resten af
folkerepublikken er gambling forbudt, men kine-
sere med penge på lommen er spillelystne.

TURISTER & TIPS

RETUR-RET I konkurrencen om vester-
landske turisters penge har turarrangører
i Shanghai indført en ny bestemmelse:
"Tag på vores tur – og betal senere. Og hvis
turen ikke helt lever op til det, vi har lovet i
en skriftlig aftale, så er der ingen betaling".
Ordningen startede i Shanghais nærrområ-
de, men nu kan man også komme derfra til
ferieøen Hainan og subtropiske Yunnan på
samme betingelser.

KOP OG KANDE For Hongkong-besøgende,
der er interesserede i porcelæn som samle-
og kulturobjekt, er der indtil 16. februar
2014 på Hongkongs Museum of Art en sær-
udstilling om porcelænets vej over havet
– fra Kina til Europa. 170 museumsstyk-
ker er med til at fortælle historien om je-
suitter-munken, der smuglede porcelæns-
brændingens hemmeligheder ud af Kina.

KUNGFU For Hongkong-besøgende med an-
dre interesser er der også et tilbud, der løber
fire år endnu: En særudstilling helliget min-
det om kampsportseksperter og filmskue-
spilleren Bruce Lee, der gjorde for kungfu-fil-
menes udbredelse, hvad John Wayne gjorde
for den amerikanske western. Særudstillin-

gen, med masser af videoklip, findes på Hong-
kong Heritage Museum.

HEJ SHREK Macao, nabo til Hongkong, er som
andet steds nævnt blevet verdens kasino-hoved-
stad, men vil nu også gerne gøre noget for børne-
familierne. Første tiltag er et samarbejde med
Disneys Dreamworks om et center på Cotai Strip
Resorts, hvor ungerne kan møde tegnefilmstjer-
ner som trolden Shrek (det indgår, at man kan
købe sig til morgenmad med ham!), kungfu-
pandaen Po og dyrene fra *Madagascar*.

HØJT OPPE Kina har åbnet verdens højest be-
liggende civile lufthavn. Den ligger i det sydvest-
lige hjørne af Sichuan-provinsen på grænsen til
Tibet – og Daocheng Yading Airport har sin lan-
dingsbane 4.411 meter over havets overflade.
Med den bliver der nu lettere adgang til natur-
parken Yading. Tidligere tog det to dages rejse
fra provinshovedstaden Chengdu, nu gøres turen
på en time.

TÅLMOD, TAK De konkrete flyvetider har selvføl-
gelig gjort både verden og Kina mindre, men også
den medalje har en bagside: Indenrigsflyvningen
i Kina er verdens mest forsinkede: I sommer var
det kun 18 pct. af flyvningerne fra Beijings luft-
havn, der kom af sted til tiden – laveste tal af 35
lufthavne undersøgt internationalt. Nr. 2 fra bun-
den var Shanghai med kun 29 pct. rettidige af-
gange. 8 af de 10 dårligste luftfartsselskaber på
den internationale liste var kinesiske.

HØJT, MEN ... Avisen New York Times og en af
dens rejsende reportere har i efteråret i artikel-
form leveret, hvad der må kaldes et turisttip i uti-
de: En anbefaling af at tage en tur på Karakoram
Highway, den højest beliggende asfalterede in-
ternationale vej i verden. Korrekt er, at den på sit
højeste er oppe i 4.693 meters højde, og at den
ender i Abbottabad i Pakistan. Men den udgår
fra Kashgar i den kinesiske Xinjiang-region, der i
øjeblikket er skueplads for blodige sammenstød
mellem myndighederne og regionens uighuriske
mindretal. I øvrigt: Xinjiangs "himmelbjerg",
Tianshan, er netop blevet optaget på Unesco's
liste over "Verdens naturarv".

UHA, UHA Med øget velstand flere kinesiske
turister, men de er ikke lige velsete alle vegne på
grund af deres opførsel. Hvilket var årsagen til,
at de i efteråret fik en bredside fra regeringen.
Vicepremierminister Wang Yang talte om dårlig
kvalitet og dårlig opdragelse: "De larmer i det
offentlige rum, de laver graffiti på turistattraktio-
ner, de ignorerer rødt lys, når de går over gaden
– og de spytter alle vegne!"

*Rubrikken er samlet og skrevet
af Nils Thosttrup baggrund af kinesiske
og internationale nyhedsmedier.
Eventuelle subjektive betragtninger
og meningstilkendegivelser står
for skribentens egen regning.*

Rubrikken er afsluttet primo december 2013.

RESULTATORIENTERET SAMARBEJDE

Samarbejdet mellem Beijing og København bliver stadig tættere, og det handler om mere end skåltaler og symbolske håndtryk. Vi har etableret et gensidigt forpligtende samarbejde, der giver konkrete resultater. Både i København og i Beijing.

I 2012 var jeg i Beijing for at underskrive en samarbejdsaftale med Beijings daværende borgmester, Guo Jinlong. Aftalen banede vejen for et samarbejde mellem vore to byer om bl.a. udvikling og implementering af grønne og energieffektive løsninger i storbyer.

Sidenhen har vi indgået en række underaftaler. Den sidste kort før sommerferien, da Beijings viceborgmester var i København for at underskrive en aftale om erhvervsturisme og turismeinvesteringer.

Det er de konkrete aftaler og de positive resultater, de giver for både København og Beijing, der sikrer, at samarbejdet ikke ender som symbolske håndtryk, men resulterer i øget livskvalitet, vækst og nye arbejdspladser for indbyggerne i begge byer.

Jeg har de sidste to år haft møder med både Beijings borgmester, flere viceborgmestre og en række kinesiske forretningsfolk. Jeg mødtes også med den nu afdøde kinesiske præsident, Hu Jintao, da han besøgte København i juni måned sidste år. Jeg har ikke kunnet lade være med at tænke over den store interesse, der er for København i Beijing.

Jeg tror, det der binder os sammen, er, at vi står med de samme udfordringer og muligheder. Byerne vokser hastigt i disse år, og politikere i både København og Beijing er nødt til at tænke innovativt, hvis vi skal sikre fremtidens livskvalitet for indbyggerne i vore byer. Sagen er, at storbyerne sander til i trafik og forurening, hvis vi ikke tænker i bæredygtige løsninger. Som fjernvarme, fjernkøling, affaldshåndtering, cykler og rensning af spildevand.

Ved at samarbejde om at løse de fælles udfordringer, behøver vi ikke opfinde de samme løsninger to gange.

Beijing:

Det totale antal cyklister på vejene var 38,5 % i 2000. I 2013 var det faldet til under 15 %.

København:

Andel, der cykler til arbejde/uddannelse, var i 1996 30 %. I 2012 var tallet steget til 36 %.

Fælles interessepunkt: Hvor cyklerne er på fremmarch i det centrale København, er de i stærk tilbagegang i Beijing. Men begge byer kender til trængselsproblemer.

Vi har i København sat ambitiøse mål for, hvordan vi skal håndtere befolkningstilvæksten og sikre fremtidens livskvalitet for københavnernes. Vi har et stort investeringsprogram, og vi har sat konkrete måltal for at omdanne København til en CO₂-neutral – og dermed også mere grøn og ren – by i 2025. Blandt andet ved at satse på kollektiv varmforsyning, biomasse, cykler og energirenovering af bygninger.

Vi skal sikre borgerne adgang til ren luft og til en by, hvor det er godt at bo og leve. Det gør vi ved at udvikle og implementere nye løsninger og teknologier, der skaber vækst samtidig med, at de løser udfordringer med

forurening og stigende priser på energi. Det kræver investeringer, og det kræver politisk vilje. Det har vi i København.

Og det mener jeg også, at man har hos bystyret i Beijing.

Jeg håber på, at samarbejdet mellem Beijing og København vil betyde flere kinesiske investeringer og turister i København. Ligesom man i Beijing ønsker sig flere danske turister og flere danske firmaer, der slår sig ned i den kinesiske hovedstad.

Samarbejdet kræver knofedt og tålmodighed. Personlige relationer er vigtige, og det tager tid at opbygge et godt og tillidsfuldt samarbejde. Jeg tror på, at Beijing og København er godt på vej, og jeg ser store perspektiver i samarbejdet.

Jeg ser derfor også frem til, at jeg igen kan besøge Beijing for at knytte flere bånd mellem danske og kinesiske virksomheder og mellem det danske og kinesiske folk.

KINESISKE helsekugler

Kinesisk medicin har en historie, der går flere tusinde år tilbage – ca. 4000! Det har givet erfaring og empirisk viden, som sammen med en konstant udvikling har bragt kinesisk medicin frem til den globale position, den indtager i dag. TCM - Traditional Chinese Medicine anvendes hver dag, ikke alene i Kina, men over hele verden.

TCM forbindes næsten altid med akupunktur, men omfatter også urtemedicin, forskellige massageformer, moxabehandling – ”oldtidens laser”! – og andre metoder, som for dem, der ikke lige kender til dem, kan forekomme lidt mystiske. En af dem er helsekugler – ”Health Balls”.

Kinesisk medicin og vestlig medicin kan ikke umiddelbart sammenlignes – af flere grunde.

Den største og dybeste årsag er, at kinesisk medicin bygger på en filosofi, der udover en omfattende viden om mennesket og dets

sygdomme med tilhørende behandlingsmuligheder, også rummer elementer af tradition, kunst og kultur.

I traditionen genkendes det nære forhold imellem menneske og natur. Tænk blot på den forfinede viden om klimaets indflydelse på menneskets sundhed og sygdom.

”De klimatiske faktorer” er lige så brugbare i dag, som de var for flere tusinde år siden.

I moderne kinesisk medicin arbejder man med de traditionelle principper, men også med videnskabelige principper, der lægger distance til den oprindelige folkemedicin – uden dog at kassere den empiriske viden, som er blevet oparbejdet gennem tiderne.

En anden grund til, at kinesisk og vestlig medicin dårligt kan sammenlignes, er, at kinesisk medicin bygger på et dualistisk grundlag: der er altid ”en anden side”; en komplementær side af alt.

Det mest kendte eksempel herpå er yin og yang, der netop er de komplementære kræfter, som er indeholdt i et givet univers.

Det åbner for et holistisk billede, hvor alle aspekter er inddraget.

EFFEKTEN

Men her vil vi dykke ned i folkemedicinens skatkammer, hvor vi bl.a. finder de muntre helsekugler, og se på, hvad de kan gøre!

De små kugler er ikke alene kønne at se på, de har også et helsemæssigt formål. De

afbalancerer yin og yang, og de bruges både forebyggende og helbredende. De har deres oprindelse i Kina, hvor de har været brugt i århundreder, og hvor de stadigvæk bruges flittigt.

I takt med, at Østens helse og behandlingsmetoder breder sig i Vesten, bruges helsekuglerne nu også i stigende grad her.

Helsekugler styrker arme, hænder og fingre ved regelmæssig brug og er derfor velegnede til genoptræning. De afspænder overanstrengte muskler og sener. Mange arbejds-skader kunne undgås, hvis folk lærte sig at bruge kinesiske helsekugler.

Det gælder for dem, der arbejder ved computer i mange timer dagligt, musikere, der spiller på instrumenter, hvor fingre, hænder og arme dagligt udsættes for spændinger, og andre, som har et arbejde, hvor der stilles krav til finmotorikken med deraf følgende overanstrengelser.

Træning med helsekugler anbefales også til akupunktører, zoneterapeuter og alle andre, der har behov for at holde arme, hænder og fingre stærke og smidige.

Helsekugler er ligeledes rigtig gode til at forebygge skader. Det kan være fx museskader, som er problemer i enkelte led og muskler i hænder og arme, eller også skader, som er et kompleks af flere på samme tid (seneskedehindebetændelse, tennis- og golfalbue og ”frossen” skulder).

Kinesiske helsekugler kaldes også Baoding-kugler efter byen Baoding i Hebei-provinsen, hvor de efter sigende skulle være udviklet engang under Ming-dynastiet.

Andre gængse betegnelser er afstresningskugler, qigong-kugler og ligefrem yin og yang-kugler.

LYKKE OG HARMONI

Ud over den lokale effekt rækker virkningen langt videre. Hænderne rummer mange meridianer, og via deres integrerede netværk breder den forunderlige virkning, som helsekuglerne har, sig til både psyke og fysik.

Med helsekugler kan man øge og regulere yin- og yang-energiene i kroppen.

Blod- og qi-cirkulationen forbedres bl.a. ved de vibrationer, som fremkommer, når kuglerne roteres, og nervesystemet beroliges på grund af varmen, der opstår under træningen. Lymfens cirkulation, der ellers normalt kun fungerer ved musklernes sammen-trækning, påvirkes uafhængigt af musklerne i en øget retning. Bevægelserne i en øvelse med helsekugler påvirker yin-yang-balancen positivt, både fysisk og psykisk.

Kuglerne symboliserer harmoni, balance, sundhed og lykke. Derfor bruges de også tit som bryllupsgave i Østen.

FILOSOFIEN BAG

Hvis man vil have en forklaring på, hvordan helsekuglerne virker, må man begynde med lidt kinesisk filosofi og meridianlære. Ifølge TCM opretholdes livet ved følgende energi-substanser: Xue (blod) og qi (livsenergi), som består af en svag elektromagnetisk strøm.

Disse energiformer har en konstant interaktion og er afhængige af hinanden. Man siger, at "blod følger qi". De bølger igennem kroppen i bestemte baner og i en bestemt døgnrytme og sørger dermed for at holde livsprocesserne i gang.

Blod er en substans, der bærer næring og ilt rundt i kroppen til alle celler. Blodet indeholdes i det velkendte system af små og store årer.

Qi kan visualiseres som en strøm af ioner eller endnu mindre elektromagnetiske partikler, nanopartikler, hvor luftens ilt er en vigtig faktor. Qi'en strømmer igennem kroppen i et system af "meridianer" og følger "organurets" rytme. Organuret kaldes også "det kinesiske ur".

Sammen med meridianernes tilhørende organer danner de det komplekse system, der ifølge TCM's filosofi er mikrokosmos – et komplet billede; et lille unikt univers – dit eget univers! Det frie flow af qi og blod i dette mikrokosmos afgør et menneskes helbreds-tilstand.

Enhver kan påvirke sin egen krop positivt med kinesiske helsekugler.

Hvis du studerer principperne for yin og yang, og hvordan de løber igennem meridianerne samt lærer dig at bemærke din krops forandringer, kan du også lære, hvordan du bestemmer niveauet og kvaliteten af yin og yang i din egen krop.

MATERIALER

Trækugler fremstilles af dadel-, fersken- eller kokostræ. De er for lette til træning, men gives i Østen ofte som en gave, der symboliserer ønsket om sundhed og lykke hele livet.

Stenkugler fremstilles af marmor, jade eller agat i forskellige typer. De er kølige og tunge. Derfor er de gode ved overskud af yang, fordi man er nødt til at rotere kuglerne langsomt, og de udvikler ikke varme, men føles kølige. Der anvendes også mange andre sten til fremstillingen.

Metal-kugler fremstilles af jern eller stål belagt med emalje og med smukt udførte motiver i cloisonné. Kuglerne fås også i guld eller sølv. Nogle har en lille klokke indbygget. Det er for at kunne koncentrere sig om øvelsen og for bedre at kunne opbygge rytmen i øvelsen.

Magnetiske helsekugler er jernkugler, der har monteret en lille magnet, som giver en effekt svarende til magnetarmbånd. De påvirker den elektrostatiske polaritet i din krop.

Hvis yin og yang kan holdes i en rimelig balance, er hele kroppen i balance og dermed opretholdes alle funktioner. Din personlige forsvars-qi, wei-qi, er optimal, og sygdoms-angreb afvises.

MERIDIANERNE

Bevægelserne med helsekugler aktiverer energistrømmene. Hånden gennemløbes af tre yin-meridianer og tre yang-meridianer, som påvirkes.

Yin-meridianerne: Hjerter-, lunge- og kredsløbsmeridianerne, som alle pr. definition er yin, slutter på henholdsvis spidsen af lillefinger, tommelfinger og langfinger.

Yang-meridianerne: De tre yang-meridianer for tyndtarm, trevarmer (sanjiao) og tyktarm begynder på henholdsvis lillefinger, ringfinger og pegefinger.

Disse seks meridianer er i kontakt med de tilhørende organer, deres hjernenerver og derigennem med nervesystemet.

Ved at træne regelmæssigt med helsekugler stimuleres akupunkturpunkter og zoner. Derved stimuleres qi'en i de nævnte meridianer og organer.

Hænderne indeholder mange punkter og zoner på samme måde, som man kender det fra fodzoneterapi. Hændernes zoner påvirkes ligeledes ved træningen.

Yang-energien øges ved at rotere helsekuglerne centrifugalt, dvs. med uret og i hurtigt tempo, så de føles varme. Kugler af metal og cloisonné (indlagte mønstre med metaltråde og emalje) anbefales til denne øvelse.

Yin-energien øges ved at rotere kuglerne centripetalt, dvs. imod uret og meget langsomt. Det bevirker, at kuglerne forbliver kølige. Man anbefaler kugler af halvædelsten til denne øvelse.

VALG AF KUGLER

Begynd med en mellemstørrelse. Der findes små, mellem og store. Den mellemste størrelse kugler er velegnet for begyndere. Senere kan man vælge et par større kugler for at øge effekten. De helt små kugler er til børn.

Kuglerne kan købes i helsekostbutikker, hos asiatiske købmænd og i stenforretninger. De mest populære helsekugler fås i metal og i sten.

Metalkuglerne har ofte en fugl og en drage som motiv. Den med dragemotivet er yang-kuglen. Motivet på den anden er fugl Fønix, og det er yin-kuglen.

Der bruges mange andre motiver, symbolet for yin og yang, pandabjørne og dekorationer fra bogen *I Ching* med de karakteristiske tegn for universet og elementerne – en ottekant dannet af streger sat sammen i forskellige mønstre, der hver har deres egen betydning.

Med kuglerne i hus – og i hånden – er det bare med at komme i gang. God fornøjelse.

KOM GODT I GANG

OPVARMNINGSØVELSER:

Opvarmning er nødvendig for at du ikke får krampe eller smerter i fingre, hænder eller arme.

Træn et sted, hvor du ikke ødelægger noget, hvis du taber en kugle. De falder tungt og hårdt!

Du kan udføre øvelserne stående, siddende eller gående, når blot du føler, at du har "arbejdsfrihed".

Man kan se travle forretningsfolk i Kina haste hen ad gaden med mappen i den ene hånd og et sæt helsekugler i den anden!

SÅDAN GØR DU:

Knyt hånden med tommelen udenfor hånden. Stræk hånd og fingre h-e-l-t ud, knyt igen og stræk ud. Gentag 10 gange.

Flet fingrene sammen. Bøj i håndleddene og stræk armene fremad – væk fra kroppen samtidig med, at fingerspidserne presses imod oversiden af hånden. Vend tilbage til første position og gentag 10 gange.

Knyt hånden med tommelen inde under fingrene. Stræk de fire fingre og derefter hele hånden h-e-l-t ud. Knyt igen og gentag 10 gange.

Styrk tommelen: Fold hænderne og stræk tomlerne. Massér det bløde område i midten (kaldet "blommen") ved at gnide dem imod hinanden i små cirkler.

Styrk smidigheden i fingrene: Hold hånden let åben. Sæt pegefingrenes spids imod tomlens spids på samme hånd og hold den dér et øjeblik (så du danner en ring).

Gentag den samme øvelse med hver finger indtil alle fingrene har berørt tomlen – på hver hånd – først fra venstre imod højre og derefter modsat. Gentag 10 gange.

ØVELSERNE:

Ved almindelig afbalancering gør du følgende (efter opvarmningen):

HØJRE HÅND:

Tag kuglerne i højre hånd og vend hånden opad. Kuglerne skal roteres centrifugalt, dvs. med uret, min. 60 gange i hver øvelse i den første måned.

VENSTRE HÅND:

Tag kuglerne i venstre hånd og vend hånden opad, begynd at rotere dem. De skal roteres centripetalt, dvs. imod uret, min. 60 gange i hver øvelse i den første måned.

Det kan forekomme at være meget, men efter hånden som du kommer i træning og får indarbejdet rytmen, gøres øvelserne rimelig hurtigt.

Efter en måneds øvelse 1-2 gange dagligt, kan du øge træningen til 2 minutter eller mere for hver hånd.

Kuglerne skal rotere rundt om hinanden ved hjælp af fingrenes og håndens bevægelser. De må gerne røre hinanden, men de må helst ikke slå hårdt imod hinanden. Det gør de dog altid i begyndelsen!

Hvis man har kugler med "musik" i – må man da gerne kunne høre lydene. Det kan slet ikke undgås. Jeg har engang hørt nogen sige, at man ikke må kunne høre lyden, når man øver. Det er noget vrøvl.

Ved under- eller overskud af yin eller yang, bruges kuglerne som beskrevet ovenfor, og yin og yang vil regulere sig selv efter nogen tid.

Efter træningen mærkes en behagelig varme overalt, og der opstår en god smidighed i hænder og fingre. Det fysiske velvære øges.

Da fysik og psyke i den østlige filosofi er uadskillelige, vil disse øvelser også påvirke psyken i en positiv retning med bl.a. forbedret koncentration og ro - udover de allerede nævnte fordele.

Ref.: Ab Williams,
The Complete Book of Chinese Health Balls
ISBN 90-74597-28-9
Suppleret med egne erfaringer

©Doris Damsgaard, Svendborg

ALT ER MULIGT!

Michelle Rødgaard-Jessen læser til cand.merc. i Innovation Management.

Fra sommeren 2012 til 2013 tog hun det første år af sin kandidatuddannelse på Sino-Danish Center i Beijing. Det er et universitetssamarbejde mellem samtlige danske universiteter og det kinesiske universitet University of Chinese Academy of Science. De studerende er alle enten danskere eller kinesere, og ønsket er øget kulturudveksling imellem de to lande.

Læs mere om Michelles oplevelser på hendes blog michelleroedgaard.dk.

Nu er det ca. et halvt år siden, jeg vendte snuden hjemad efter et lille år i Beijing. Når man er midt i sit ophold, kan det godt nogle gange være svært at se det store billede og se, hvad man egentlig får ud af det, og om det rykker ved noget. De sidste par måneder er det så småt gået op for mig, hvor meget jeg har lært af at bo i Kina.

På mange måder har jeg nok et lidt ambivalent forhold til Kina, da der var perioder, hvor jeg syntes, det var hårdt at bo i så anderledes et land, hvor små praktiske ting hurtigt bliver til store projekter. For eksempel når strømmen går uden varsel, og man må ned i banken og tanke op på et lille kort.

Den enorme kulturkløft er det, der gør det frustrerende at bo i Kina, fordi man sjældent forstår, hvad der foregår, og man kender ikke spillereglerne - sidstnævnte kommer selvfølgelig hen ad vejen, jo længere man bor i landet, hvor man bliver bedre til at gebærde sig.

På den anden side er kulturkløften også det, der er så fantastisk, og jeg er ret sikker på, at man kan bo i Kina i rigtig, rigtig mange år, hvor man bliver ved med at lære nye ting og stadig vil blive overrasket nærmest hver dag.

Ens humør kunne derfor hurtigt skifte fra, at man syntes, Kina var superspændende til, at man blev meget frustreret.

Et godt eksempel på det er, da jeg i en af de sidste uger af mit ophold var nede i mit lokale fitnesscenter. Jeg sad og cyklede for mig selv inde i spinninglokalet. Jeg havde ikke opdaget, at der skulle være spinningtime samtidig med mit træningssæt.

Et kvarters tid efter jeg er gået i gang, kommer 12 kinesere marcherende ind og gjorde klar. Lyset blev slukket, og i stedet tændtes der for noget farverigt diskolys, og der blev sat technomusik på for fuld skrue. Derefter begyndte instruktøren ellers at råbe, og så tonsede de afsted på cyklerne (ingen opvarmning eller noget).

Jeg fortsatte ubemærket mit eget træningssæt og tænkte, at jeg nok aldrig havde oplevet noget så underligt, og at det da egentlig var ret fantastisk med alle de små overraskelser, Kina hele tiden byder på. Jeg tænkte, at jeg godt nok ville savne Kina og egentlig ikke følte mig klar til at tage afsked med det land.

Da jeg en halv times tid senere var færdig med mit sæt og listede ud af lokalet, ramte jeg åbenbart badeklubben (gruppen af kvinder, der udelukkende bruger fitnesscentret til at tage timelange bade) ude i omklædningsrummet. Jeg stillede mig som sædvanligt i kø, men blev gang på gang sprunget over af kinesere, der lige fik møvet sig ind eller kendte en

af de andre under bruserne på trods af, at jeg prøvede at trænge mig lidt frem, hvilket jeg egentlig ikke følte mig særlig godt tilpas med.

Og straks skiftede ens humør, og man bandede indvendigt over, at kineserne ikke forstod det med køkultur, og man begyndte at drømme sig til Danmark, hvor tingene bare fungerer.

DET SAVNER JEG

Nu når jeg så er tilbage i Danmark, er der mange ting, jeg savner, selvom der selvsagt også er mange ting, jeg ikke savner (forurening, alt for proppede metroer og risikoen for at få serveret ræv eller mink i sin hotpot). Hjernen er dog (heldigvis) indrettet således, at man altid er bedre til at huske de gode ting end de ting, der drev en til vanvid.

Jeg savner særligt madkulturen i Kina. Det er billigt at spise ude, maden er ofte god, og måltider er meget mere sociale i form af, at man bestiller en masse forskellige retter som deles, gerne om et rundt bord. Det synes jeg er enormt hyggeligt, sammenlignet med at man herhjemme sidder med hver sin ret, når man spiser ude. Maden bliver meget mere et fælles projekt.

Derudover savner jeg, at jeg med garanti oplever noget underligt, når jeg går ud foran min dør – om det så er en ældre dame, der

kommer gående med sin 11 år gamle hund i en kørestol, eller et æsel, der kommer gående midt på motorvejen mellem dyre biler.

DET BEDSTE JEG GJORDE UNDER MIT OPHOLD

Det bedste jeg gjorde for mig selv under mit ophold, var at prøve at forstå kineserne – omend det er et livslangt projekt. Det kom til udtryk ved, at jeg tog imod den sprogundervisning, vi blev tilbudt fire timer om ugen. Derudover gjorde jeg meget ud af at snakke med mine kinesiske medstuderende, som det virkelig var et privilegium at læse sammen med, for at forstå kulturen bedre. Mine kinesiske medstuderende gav mig adgang til viden, som jeg aldrig ville have fået ellers, fordi jeg altid lige kunne spørge dem: "Hvorfor gør kinesere sådan og sådan?" osv.

Jeg tror, at man ret nemt kan komme til at synes dårligt om det kinesiske folkefærd, hvis man aldrig oplever dem på det mere personlige plan, da de udadtil virker reserverede og som folk uden manerer. Mine medstuderende gav mig derfor mulighed for at komme om bag facaden og se nogle andre sider af kulturen.

Kinesere kan som sagt godt virke reserverede udadtil, men når først man kommer ind på dem, og de får tillid til en, er de meget omsorgsfulde og hjælpsomme. Flere af mine kinesiske medstuderende skriver ofte til mig for at høre, hvordan jeg har det hjemme i Danmark, og hvornår jeg kommer tilbage og besøger dem, som jeg har lovet. Mine tætteste kinesiske venner gav mig desuden de fineste afskedsgaver som en kinesisk kam og en bog fyldt med små breve om alle vores oplevelser sammen.

Det at jeg snakkede meget med kineserne, resulterede også i, at jeg blev inviteret hjem til en af mine medstuderende og hans kone sammen med min studiegruppe, hvor de lærte os at lave kinesiske dumplings, som er en af mine favoritter.

De oplevelser jeg har haft med kineserne, ville jeg ikke være foruden, og jeg vil anbefale alle, der bor i Kina, at få sig nogle kinesiske venner.

HVAD JEG SKULLE HAVE GJORT ANDERLEDES

• *Udvide min omgangskreds*

Hvis jeg skulle have gjort noget anderledes for at have fået mere ud af mit ophold, ville jeg have opsøgt mere netværk/venner uden-

for mit studiemiljø. Både for at få en bredere omgangskreds og for, at det hele ikke kom til at handle om studiet hele tiden, og fordi jeg har en personlig interesse i at møde nye mennesker – ligesindede som anderledes – som man kan lære noget af.

Det gælder både netværk/venner i form af kinesere (det kunne fx være en sprogpartner) og internationale, som jeg bl.a. kunne have opsøgt gennem hjemmesiden The Beijinger (indeholder events, lejligheder, forums m.m.) eller via det danske handelskammers aktiviteter eller via dem, som man allerede kendte, som måske kunne introducere en til nogle nye mennesker.

• *Gøre mere ud af at lære sproget*

Jeg skulle have lagt mange flere kræfter i at lære kinesisk, mens jeg var der. Jeg modtog sprogundervisning fire timer om ugen, og i en periode havde jeg også en privatlærer sammen med to andre medstuderende en gang om ugen.

Hvis jeg skulle gøre noget anderledes, ville jeg dog have taget et intensivt kursus hjemmefra, inden jeg ankom (jeg undervurderede, hvor svært det er at lære kinesisk). Derudover ville jeg anskaffe mig en sprogpartner samt sætte nogle regler op for mig selv som gjorde, at jeg blev tvunget til at bruge sproget mere. Fx at skulle snakke med alle taxachauffører under hele turen.

Jeg kæmper dog videre med sproget herhjemme, hvor jeg er startet på Studieskolen og også har fået en kinesisk sprogpartner. Det er dog langt sværere at bevare motivationen til at lære sproget, når først man er tilbage i Danmark. I Kina kunne jeg hele tiden se meningen med det, da det var nødvendigt for at kommunikere med folk i supermarkedet, banken m.m.

Jeg har dog fundet frem til nogle ting, der skal hjælpe mig med at bevare motivationen: 1) Jeg skal have nogle at dele min begejstring for Kina og det kinesiske sprog med – dette får jeg bl.a. ved at snakke mere med dem, jeg læser med på Studieskolen, 2) Jeg skal bevare kontakten til mine kinesiske venner og jævnligt skrive til dem på kinesisk.

DET LÆRTE JEG

Nu startede jeg med at sige, at man kan have svært ved at se, hvad man lærer, når man står midt i det. Jeg mener dog også, at det tit kan være svært at se, når man er hjemme igen, selvom man får det på afstand. At komme

hjem betyder ofte, at man hurtigt falder tilbage i de samme roller, som man plejer at have, i de relationer, man indgår i – på godt og ondt. Derfor kan man hurtigt føle, at man bare er den gamle Michelle, og man kan måske have svært ved at se nye reaktionsmønstre.

Alligevel er der nogle små ting, som har ændret sig for mig.

• *Styrket tålmodighed*

Kina lærte mig bl.a. at være mere tålmodig (nogle vil mene, at jeg var ret tålmodig i forvejen!), fordi man så ofte stod i situationer, hvor man simpelthen ikke kunne gøre andet end at være tålmodig. Fx når man ramte metroen i myldretid og måtte lade fem tog køre uden en pga. de lange køer, før man til sidst kunne tage tilløb og kaste sig ind, inden dørene lukkede med et stykke af ens jakke i klemme.

• *Tingene i perspektiv og mindre brok*

En anden mere kliche-agtig ting alle nok oplever, når de rejser ud, er at få sat tingene i perspektiv og få indblik i en helt anden tilværelse og måde at leve på. Jeg kan stadig ikke finde ud af, om jeg skal have ondt af kineserne eller ej.

På den ene side havde jeg det altid dårligt med at invitere kineserne hjem i vores 125 kvm lejlighed, når de selv delte 10 kvm med to andre og ikke engang havde adgang til et køkken. På den anden side klagede kineserne aldrig selv, hvilket også er en del af deres kultur, og det er jo også en del af kulturudvekslingen, at de ser, hvordan vi lever i Vesten.

Kineserne lærte mig dog, at vi danskere nok ikke ville tage skade af at brokke os mindre og en gang imellem bare affinde os med situationer, som vi ikke kan gøre noget ved. Samtidig mener jeg dog, at kineserne også gerne må blive en smule mere kritiske.

• *Alt er muligt*

Vigtigst af alt lærte jeg, at alt er muligt! Kina er bestemt ikke et nemt land at flytte til, men det lod sig jo alligevel gøre at finde et sted at bo, få kinesiske venner såvel som internationale venner samt at skabe en dagligdag på trods af sprogbarrierer m.m.

Kina har bestemt givet mig mod på at rejse ud igen, for hvis jeg har kunnet klare mig i Kina, kan jeg vist også klare mig de fleste andre steder.

- Hvedemel og salt hældes i en skål, og der tilsættes vand, indtil dejen kan æltes. Derefter æltes dejen, til den er glat, hvorefter den skal stå i en halv times tid ved stuetemperatur.
- Så kan fyldet laves. Samtlige ingredienser blandes sammen i en skål, og de røres godt sammen. Derefter skal den også stå i ca. en halv time.
- Efter ventetiden kan man begynde at lave sine jiaozi.
Dejen rulles til en tynd pølse, hvorefter der skæres små stykker á ca. 2-3 cm af. Disse rulles tyndt ud (ca. 10 cm i diameter) – vær opmærksom på, at dejen skal rulles tyndere, end man lige tror.
- Så lægger man en spsk med fyld oven på dejen.
Nu skal dejen foldes sammen henover fyldet og trykkes tæt sammen, så de ikke går op, når man koger dem. Formen på jiaozi skal gerne være en halvcirkel. Man skal lige øve sig lidt, før man bliver rigtig god.
- Til slut skal de koges i en stor gryde. Ifølge mine kinesiske venner er de færdige, når de kommer op til overfladen af vandet.
- De kan med fordel dyppes i soya, som kineserne ofte blander op med lidt chiliflager, hvidløg og koriander.

JIAOZI

Her kommer en opskrift på mine yndlingsdumplings eller jiaozi med hvidkål og svinekød. I Kina kan man få jiaozi med alt slags fyld fx æg, gulerod osv. Man kan både koge dem eller stege dem på panden. Jeg er dog mest til førstnævnte. Jiaozi spises ofte i forbindelse med kinesisk nytår.

Opskriften rækker til ca. 30 stk. jiaozi.

Dej:

250 g hvedemel
1½-2 dl vand
Et lille skvat salt

Fyld:

300 g hakket svinekød
100 g hvidkål, der hakkes
1 stk. forårsløg, der hakkes fint
2 fed hvidløg
1 spsk soyaauce
1 spsk shaoxingvin
(kan findes i kinesiske specialbutikker)
2 spsk sesamolie
1 tsk salt samt en masse peber

Shanghai

– here we come

I sommer fik vi chancen for at tage til Shanghai og deltog i Shanghai International Youth Interactive Friendship Camp 2013. Vi boede hos en kinesisk familie og mødte unge fra hele verden, både Sverige og Finland, men også fra Mexico og Botswana.

Shanghai International Youth Interactive Friendship Camp er en organisation, hvor unge fra næsten 20 forskellige lande i alderen 12 til 18 år mødes og får et indblik i andre kulturer og selvfølgelig især i den kinesiske kultur.

I sommeren 2013 var det 9. gang, campen blev afholdt, dog var det første gang, unge fra Danmark deltog.

Turen varede i 10 dage. Vi rejste fra Danmark den 16. juli og landede klokken 10:00 den 17. juli. Vi glædede os meget, så da vi landede, skyndte vi os at få fat i vores kufferter. Ved udgangen af lufthavnen i Shanghai stod vores kinesiske kontaktperson og en stor gruppe elever fra Korea, og så gik turen mod det hotel, campen skulle holdes på.

Turen var lang, og man følte sig lidt sårbar, da man var på egne ben (vi er 17 år), men det slog nu ikke to danske unge mennesker, som os, ud. Desuden blev man taget godt imod.

Vi oplevede en masse og fik mange forskellige indtryk. Vi fik et kursus i Martial Arts, som er en form for kampsport, spiste og lavede kinesisk mad, lærte at snakke lidt kinesisk, besøgte mange spændende museer om kampsport, Kinas historie, udviklingen i Shanghai, Shanghai glasmuseum og Shanghai filmmuseum.

Vi havde en masse workshops, hvor alle os unge fra rundt omkring i verden kom i fokus og skulle lære kinesisk kalligrafi eller traditionel kunst. Det hele var spændende, og man lærte hele tiden noget nyt om byen, kulturen og livet i Kina.

Vi deltog i et orienteringsløb rundt i Shanghai. Orienteringsløbet foregik på den måde, at alle unge i campen blev delt ind i grupper, fik udleveret metrokort og så ellers blev sendt ud i byen for at finde poster.

Det var en af de fedeste oplevelser, vi har haft. Vi lærte både byen at kende og mange utrolig søde og anderledes mennesker. Ved de forskellige poster var der spørgsmål eller opgaver, vi skulle løse, og det gjaldt om at være hurtige, for vinderen var den første gruppe, der var tilbage på hotellet. Andreas' gruppe vandt.

Vi boede også hjemme hos en kinesisk værtsfamilie i tre dage. Det var både spændende og grænseoverskridende, men det gav et bedre indblik i, hvordan kulturen er i Kina: Hvordan kinesere lever, bor og spiser.

Nogle unge kom ud for at skulle sove i en seng lavet af bambus, da det kører én ned, så man ikke har det for varmt om natten.

En af dagene skulle vi alle sammen fremlægge om vores eget land ved at tegne et billede med kendte ting fra vores land.

Alle de unge i campen blev hurtigt gode venner, og da campen var ved at slutte, og alle skulle hjem, var det som at rejse væk fra en ny familie. Det lyder måske skørt, men man dannede bånd og venskaber på en helt anden måde ved at opleve noget nyt og spændende sammen.

Vi opdagede turen til Shanghai gennem vores internationale koordinator, Kasper Frausing, på vores daværende efterskole, Eisbjerghus Efterskole. Vi havde et møde i vores foredragssal og fik at vide, vi kunne skrive en ansøgning til Danmark-Kina og prøve, om vi kunne være de heldige, der kom gratis til Shanghai.

Vi ansøgte i en fart, og lige op til vores eksamener fik vi tilbagemelding om, at vi var de heldige. Det var der, vores eventyr langsomt startede.

Turen til Shanghai var en fantastisk oplevelse, der blev skabt minder og venskaber. Det var helt unikt, og man ville ønske, man kunne tage af sted igen. Vi vil helt klart ikke have været denne oplevelse foruden.

Hvis det lyder interessant og som noget for dig, så bliver campen holdt igen i sommeren 2014, og du kunne være den heldige.

VIL DU SELV OPLEVE SHANGHAI?

To heldige danske teenagere mellem 12 og 18 år kan få et gratis ophold i 10 dage på en summercamp arrangeret af Danmark-Kinas søsterorganisation i Shanghai. Lejren afholdes 15.-24. juli.

Programmet er ikke klar endnu, men det lægges på vores hjemmeside, så snart det er der.

Deltagerne skal selv betale de internationale omkostninger til transport og lommepenge.

Er der flere, der gerne vil med, er der også plads til dem, men så er det som selvbetalende. Det koster cirka 60 euro pr. dag i Shanghai.

ANSØGNINGSFRIST 15. MAJ.

INTERESSERET? Kontakt Danmark-Kina på vdik@mail.dk.

国家主题秀活动

Theme Show on Nations

主 办：上海市人民对外友好协会
上海市青年联合会
Sponsor: Shanghai People's Association for Friendship with Foreign Countries
Shanghai Youth Federation
上海市青少年活动中心
Shanghai Youth Activity Center
上海行健
Shanghai Xingjian
2013

“优YOU”青年成长网络服务工程

“SÅDAN KOMMER VI SELV TIL AT BO”

En udfordring af de større i Kina er ældre-forsorg. Det grundlæggende befolknings-problem er ikke længere mange børn. Trods etbarnspolitikken stiger befolkningstallet ganske vist fortsat med cirka 8 mio. om året, fordi mange kvinder er i den fødedygtige alder, og levealderen stiger. Men problemet er, at der bliver flere ældre og færre unge til at forsørge dem.

I øjeblikket er en syvendedel af befolkningen i Kina over 60 år. For at sætte det i perspektiv svarer det til cirka 200 mio. mennesker, hvilket omregnet ville gøre det til verdens femtestørste land. Og ifølge prognoserne vil det tal være fordoblet i 2035.

Pensionsalderen er 55 (eller 50) år for kvinder og 60 for mænd – hvis man altså ikke bor på landet, hvor en egentlig offentlig pensionsordning endnu kun er i sin spæde vorden. Pensionsalderen i byerne begynder at stige, og det vil som her i Danmark være med til at lette 'ældrebyrden', men 4-2-1 familien (fire ældre, to voksne og et barn) er et skræmmebillede for dem, der skal forsørge de andre.

Hvordan tager man sig så af de ældre? Langt de fleste bor hjemme hos sig selv eller sammen med deres børn, og mange ikke bare klarer sig selv, men bidrager aktivt til hus-holdningen både med indtægter og arbejdsindsats og med at passe hus og børn. En variation af storfamilien er fortsat idealet i Kina, hvor både den kongfuzianske tradition og lovgivningen understreger pligten til at tage sig af de ældre.

Kan man ikke klare sig hjemme eller bo hos sine børn, er det blevet muligt at komme på alderdomshjem. Der er cirka 40.000 statsdrevne alderdomshjem i Kina, men det dækker slet ikke behovet. Det offentlige system er udbygget med private alderdomshjem og forskellige former for hjemmehjælp, både offentlig og privat.

For at tage et punktnedslag i ældre-forsorgen havde vi på vores delegationsbesøg til Guizhou i juli 2012 bedt om at besøge et alderdomshjem. Vi fik en aftale med Solskinshjemmet i provinshovedstaden Guiyang. Guizhou

ligger sydligt i den centrale del af Kina og er landets fattigste provins.

Alderdomshjemmet lå midt i et beboelseskvarter omgivet af blokke med ejerlejligheder. Det lignede, at man havde brugt skabelonen til et hotel med lobby og reception, men også med tilpasninger som fx at trinne på trapperne var brede og lave. Det var ikke smart og moderne, men i nydelig stand: velholdt og pænt malet overalt. Vi noterede os først og fremmest, at der var rent, og at der ikke lugtede.

Det var dejligt at opleve, at der var en fin stemning og en omsorgsfuld holdning. Lederen hed Helen, og da hun viste rundt, kunne man mærke, at hun kendte hver eneste beboer. Alle fik en bemærkning eller et smil med på vejen.

Vi blev modtaget af to ledende embedsmænd fra kommunen, Mr Xiao og Mr Zhou, og de gav os en introduktion til ældre-forsorgen.

De fortalte, at der bor 3,3 mio. mennesker i Guiyang, hvoraf de 513.000 er over 60. Man har oprettet 106 ældreinstitutioner, hvoraf nogle er offentlige med bedre service og faciliteter. Men regeringen opmuntrede til også at oprette private institutioner, der er lidt billigere, og det gav en god konkurrence.

Her i distriktet bor 900.000 borgere, inklusive migranter – og de skal også dækkes. Man har otte ældreinstitutioner, en offentlig og syv private. Men det er ikke nok, når der bliver flere ældre.

Mr Xiao forklarede, at der er sat et mål på 100 senge om året, og at der for hver tusind indbyggere skal være 30 pladser.

HUSBESØG 1

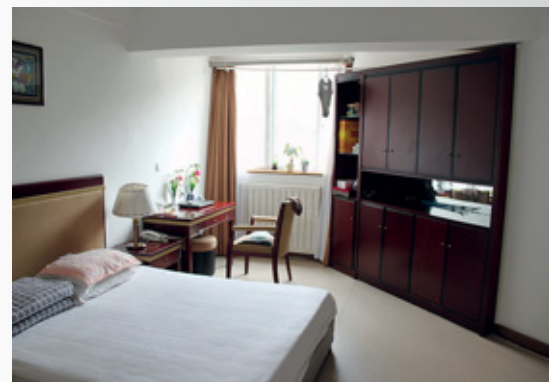
Vi faldt indenfor i en toværelses lejlighed, hvor fire sad og spillede mahjong med hinanden i stuen. Det var ikke bare for sjov, der var penge i skuffen under bordet!

Det var en søster og bror med ægtefæller. De var tidligere offentligt ansatte og havde arbejdet med undervisning og administration. Begge par havde børn, men børnene var i arbejde, så derfor boede de ikke hos dem. De havde alle egen pension, så de kunne selv betale for at bo her. Det var de godt tilfredse med; de ville gerne klare sig selv, som de altid havde gjort.

De havde valgt netop det her alderdomshjem, fordi de havde hørt, det var et godt sted. De havde nu boet her nogle år. De brugte deres tid på at have det rart og gøre, hvad de havde lyst til. De gik småture i nabolaget, dyrkede motion, spillede mahjong og læste.

Kvinden til venstre, Yan Defang, 85 år, konkluderede:

”Vi er meget glade for at bo i Kina, her har vi det godt”. ■

På 2. sal ligger restauranten. Her spiser alle, da der ikke er køkken til værelser eller lejligheder. Maden laves af kokke; de ældre hjælper ikke med, og da vi fortalte om overvejelserne i den retning i Danmark, vakte det ikke genklang. Der serveres tre måltider, morgenmad kl. 8, frokost kl. 12 og aftensmad kl. 18. Familien kan spise med som selvbetalende. Man får tre retter plus suppe, og menuen udskiftes hver uge. Kan man ikke klare at komme ned i restauranten selv, får man maden serveret på værelset.

Lederen Helen er uddannet sygeplejerske, ligesom flere andre blandt personalet er det. At arbejde på et alderdomshjem er et lavstatusjob, bl.a. også fordi det er et kvindejob uden særlig megen respekt. Det var noget, vi kunne genkende, og vi blev spurgt ud om de danske sundhedsuddannelser.

HUSBESØG 2

Dørene stod åbne ud til gangene, så vi kunne kigge ind, hvor vi ville. Vores nysgerrighed blev gengældt, og vi valgte at gå indenfor hos to kvinder. De virkede glade for at se os, og vi følte os meget velkomne. De delte et værelse. De havde boet der et år, og de kom godt ud af det med hinanden. De var 72 og 68 år gamle.

Xu Yonglai fortalte, at hun havde to børn og to børnebørn. Hendes ene arm var lam, så hun kunne ikke klare sig selv. Hun havde været tjener, så hendes egen pension var ikke stor nok, men børnene betalte resten.

Der var mange aktiviteter. Fx lavede man forestillinger, eller man afholdt en sangkonkurrence – som senest i anledning af kommunistpartiets årsdag 1. juli. Der havde hun optrådt og gjort det godt. Vi kvitterede med at synge en af de gamle revolutionære sange på dansk: "Vi har tre hovedbud", og ikke et øje var tørt.

Vi spurgte til, hvordan det var at bo sammen med en, man ikke kendte. Lederen

Helen forklarede: "Når to skal bo sammen, matcher man alder og personlighed. Går det ikke, bliver man flyttet og får en ny værelsesmakker". ■

曦阳老年公寓收费标准

曦阳·老年公寓
XiYang Laonianonggyu

房型	护理级别	住宿费	护理费	伙食费	费用合计 元/人/月
三人间	三级	650.00	333.00	580.00	1563.00
	二级		531.00		1761.00
	一级		1235.00		2465.00
	专业护理		1675.00		2905.00
标准间	三级	903.00	333.00	580.00	1816.00
	二级		531.00		2014.00
	一级		1235.00		2718.00
	专业护理		1675.00		3158.00
单人房	三级	1409.00	333.00	580.00	2322.00
	二级		531.00		2520.00
	一级		1235.00		3224.00
	专业护理		1675.00		3664.00
套房	三级	2300.00	333.00	580.00	3213.00
	二级		531.00		3411.00
	一级		1235.00		4115.00
	专业护理		1675.00		4555.00
豪华标间	三级	1123.00	333.00	580.00	2036.00
	二级		531.00		2234.00
	一级		1235.00		2938.00
	专业护理		1675.00		3378.00

乘车路线：乘20、61路车至黄山冲终点站下车
乘车路线：乘17、25、33、56、82、93、251、252、253路车至计质检所下
地址：新添大道南段黄山冲路18号曦阳山庄内
订房热线：0851-8625556 0851-8654556 0851-8654615
传真：0851-8654613

主管单位：贵阳市云岩区民政局
欢迎亲临现场咨询

FAKTA:

- Bygget 2003, 8800 kvm, 8 etager
- 150 beboere
- 3. og 6. sal er forbeholdt beboere, som enten af fysiske eller psykiske årsager er mere plejekrævende. Der er også day care center.
- 24-timers pleje inkl. rengøring, vask og personlig pleje.
- Alle værelser har eget badeværelse med toilet og brusebad.
- Blandt faciliteterne er fitnesscenter, bibliotek, lægeklinik, hobbyrum til kalligrafi og maleri.

Priser ifølge brochure:

Huslejen (tredje spalte) er differentieret i forhold til størrelsen af værelset og antallet af personer, der deler det. Næste spalte er prisen for pleje, der afhænger af behov (fire niveauer).

Maden koster 580 yuan for alle, og til sidst er der det samlede beløb, som varierer fra 1563 til 4555 yuan.

Mr Zhou,
division head,
Guiyang civil
administration
bureau

Mr Xiao,
director,
Guiyang
civil affairs

Her kiggede de to på hinanden, og Mr Zhou sukkede over kravet, mens hans chef Mr Xiao hørte det.

Alt i alt lagde man megen vægt på at opretholde en god standard, eksempelvis havde man lagt et maksimum på tre personer i samme værelse. Der var næsten fyldt op i de offentlige institutioner, hvorimod der var flere ledige pladser i de private.

De ældre vil dog helst bo hjemme, og for mange var det også et spørgsmål om økonomi. Med en lille pension på fx 1500 yuan har de ganske enkelt ikke råd til at flytte på alderdomshjem. De yngre, derimod, ville ikke have problemer med det, og de har også haft mulighed for at vænne sig til tanken.

Direkte adspurgt om egne tanker svarede de to embedsmænd næsten i munden på hinanden: "Vi er begge selv i fyrrerne; vi laver de institutioner, vi selv skal bo på. Og det vil vi gerne".

I 2008 blev der lavet en plan i Guiyang: Alle ældre skal være trygge. På grund af etbarnspolitikken har staten en forpligtelse til at sør-

ge for det. Familiestrukturen er anderledes nu om dage, og derfor må regeringen træde til, hvor det før var familien.

Begge understregede, at det fremover kun kan blive mere og bedre.

Fra lokalregeringen er det besluttet, at der skal bygges ældreinstitutioner til alle hen ad vejen. Foreløbig ydes der fx tilskud til private plejehjem på 500 yuan om måneden, og der gives et tilskud til de ældre på 100 yuan personligt.

På spørgsmålet om, hvordan man som offentlig myndighed sikrer kvaliteten i det private, at pengene går de rigtige steder hen, svarede Mr Xiao:

"Min farfar boede hos familien, og mine forældre passede ham. Det eksempel vil jeg efterfølge i mit job; det sætter standarden. Der stilles krav, og vi skal opnå mål".

Da vi fulgte op med, om der nu også var opbakning i befolkningen, blandt skatteyderne til at bruge penge på velfærd, var man helt entydig – begge d'herrer var ivrige:

"Lokalsamfundet støtter ældreomsorg. Og staten yder et godt tilskud".

Kinesisk Nytår

VI FÅR BESØG FRA

MUSIC
CONFUCIUS
INSTITUTE

VELKOMMEN TIL HESTENS ÅR

INDSLAG

Taijipvisning, kinesisk musik, sang og dans,
foredrag om "Den Gule Kejsers klassiker"
ved oversætteren Hugo Hørlych Karlsen og om
"Kina før og nu" ved forfatteren Holger Dahl,
børnehjørne – lær at bruge spisepinde
og at tælle til ti på kinesisk

DEMONSTRATIONER

Kalligrafi, mahjong, akupunktur ved Akupunkturakademiet,
smagsprøver på eksklusive teer, nudelsvingning

BODER

Rejser, antikviteter, bøger, te, porcelæn, vin, smykker,
smagsprøver, antikvariat, Huawei, Forex, nytårspynt

MUSIKHUSET AARHUS
søndag 2. februar kl. 11-17

**GRATIS
ADGANG**

MØD DE SKØNNE
MINIATUREHESTE OG
DANSK MINIATUREHESTE
FORENING

DANMARK-KINA

- et mellemfolkeligt
oplysningsforbund
stiftet 1952
venskab-danmark-kina.dk

I samarbejde med bl.a.:
Musikhuset Aarhus,
Aarhus Kommune,
den kinesiske ambassade,
Kinesisk Kulturselskab,
CSSA-AARHUS

DanmarkKina

GENERALFORSAMLING

Der indkaldes til ordinær generalforsamling

TIRSDAG 28. JANUAR KL. 19.30

i foreningens lokaler
Marie Belows Vej 14, Aarhus N

Dagsorden:

1. beretning
2. arbejdsprogram
3. valg af bestyrelse og evt. suppleanter
4. evt.

Vi byder på en forfriskning undervejs.

*På gensyn
lokalbestyrelsen
Aarhus Lokalfdeling*

LANDSMØDE 2014

DkK afholder landsmøde

SØNDAG 25. MAJ KL. 14

i foreningens lokaler
Marie Belows Vej 14, Aarhus N

Dagsorden:

1. beretning
2. revideret regnskab
3. arbejdsprogram
4. kontingent
5. hovedbestyrelsens sammensætning
6. valg af to revisorer og revisorsuppleant
6. evt.

Er der stemning for det, går vi sammen
ud og spiser kinesisk om aftenen.

*På gensyn
hovedbestyrelsen
Danmark-Kina*

DELEGATIONSBesøg FRA SHANGHAI

Danmark-Kinas samarbejdspartner i Kina er CPAFFC, The Chinese People's Association for Friendship with Foreign Countries. Hovedkvarteret ligger i Beijing, men rundt omkring i hele Kina, i alle provinser, regioner og større byer, har man underafdelinger og kontorer, ofte i forbindelse med det lokale Foreign Affairs Office.

I Shanghai har man også en lokalafdeling, SPAFFC. Den har vi gennem de senere år fået et særligt forhold til. Vi arbejder sammen på at udbygge forbindelserne mellem Danmark og Kina og sætter pris på hinandens venskab og hjælp. Et eksempel på det er den invitation til en gratis summercamp, som er omtalt på s. 32.

I efteråret har vi haft besøg fra Shanghai hele to gange. I september havde vi selv inviteret en delegation fra SPAFFC under ledelse af kontorchef Yan Zhenglou. Den besøgte Danmark som led i en turne til de nordiske lande.

Ud over officielle arrangementer som modtagelse på Københavns Rådhus benyttede vi lejligheden til også at ses privat. Det er et af de steder, hvor vi med holdningen i vores forening kan gøre en forskel. Det er dejligt at opleve, hvor stor pris vores kinesiske gæster sætter på den form for kontakt, som vi kan tilbyde.

Vi glæder os til at komme på genbesøg i 2014.

Region Midtjylland har også et mangeårigt og nært samarbejde med Shanghai, og regionen modtager stribes af delegationer. Indimellem sker det heldigvis, at Danmark-Kina kan hjælpe med de helt rigtige kontakter, når en delegation har særlige ønsker til programmet.

Det var fx tilfældet, da en højtstående delegation fra 'Civil Affairs Bureau' under ledelse af vicedirektør Wang Wanli besøgte Danmark i slutningen af oktober 2013.

Gruppen bestod bl.a. af lederen af det, der i Shanghai svarer til begravelsesvæsenet, og indehaveren af en stor privatejet kirkegård. De havde spurgt til en orientering om personregistrering, danske begravelsesskikke og kirkegårdsdrift.

Ved fælles hjælp fik vi strikket et program sammen, der omfattede besøg i en typisk dansk landsbykirke, hvor sognepræsten (under-tegnede!) viste rundt på kirkegården og fortalte om forskellen på begravelse og bisættelse. Vi så eksempler på klassiske familiegravsteder, beskedne urnegravpladser og helt anonyme fællesgrave i græsplænen.

På kirkekontoret forklarede kordegnen, hvordan kirkebogen indtil for bare ti år siden blev ført i hånden og med blæk i to eksemplarer, der af sikkerhedshensyn ikke måtte opbevares under samme tag natten over. Men vi fik selvfølgelig også en introduktion til den elektroniske kirkebog.

Blandt de kinesiske gæster vakte det stor forundring, at personregistreringen her i landet stadigvæk varetages af et religiøst trosamfund (Folkekirken). Og så blev det noteret, hvor – relativt – billigt det er at blive begravet i Danmark.

Fra dansk side blev det bemærket, at man i Shanghai håndterer 120.000 dødsfald om året, og at man af pladshensyn ligefrem får tilskud fra det offentlige, hvis man vælger at lade asken efter en afdød sprede over havet. Traditionelle jordbegravelser er i al almindelighed forbudt i Kina.

Efter frokost var der rundvisning i Århus Domkirke, møder med lokale bedemænd og repræsentanter for det kommunale begravelsesvæsen i Aarhus.

Torben Brink

Delegationen fra Shanghai under besøget i Lisbjerg Kirke ved Aarhus.
Til højre Kaj Vestergaard Nielsen fra Region Midtjylland.

I forbindelse med fejringen af nytåret arrangerer den kinesiske ambassade to koncerter med Red Poppy, et kvindeligt percussionensemble fra Beijing.

I Aarhus er det torsdag 30. januar,
og i København er det lørdag 1. februar.
Begge dage kl. 19.30.

Vi vil gerne invitere vores medlemmer til at overvære forestillingerne, og vi udlodder derfor et antal gratis billetter. Send os en mail senest 26. januar på vdik@mail.dk, hvis du vil være med i lodtrækningen. Husk at anføre, hvilken forestilling du vil med til. Der er max. to billetter pr. medlem.

De heldige kan glæde sig til et flot show og musik af høj klasse.

Blandede bolsjer

I efterhånden mange år har jeg været med på en mailingliste. Den vedligeholdes af den norske Kina-kender Rolf Melheim, og via den informeres man om stort og småt. Rolf beskriver den således:

Mailinglisten heter formelt «For Your information».

Hovedideen er å videresende nyttig og tankevekkende informasjon om Kina vanligvis på engelsk, som har vært publisert i mediene eller på internett. Særlig fokuseres det på kvalitetsartikler og artikler som gir et mer balansert bilde av landet, enn hva som er vanlig. Listen er med andre ord midt i blinken for personer som har et positivt forhold til Kina.

Utsendingsfrekvensen er ikke fast, men det sendes normalt linker til ca. to artikler pr. måned.

Det er virkelig en guldgrube. Der er en anden, der har sortert og valgt i det kæmpeudbud, der er på markedet, og det er gjort kvalificeret og vidende. Indholdet rækker fra en video om at bygge et højhus på få dage til hard core artikler om økonomi.

Så send en mail til Rolf på rolf.melheim@online.no,
og han setter dig på mailinglisten.

INTERESSERET?

Returneres ved varig adresseændring

Afsender: Venskabsforbundet Danmark-Kina, Marie Belows Vej 14, 8200 Århus N

HUSK at give os besked om flytning på tlf. 86 23 10 12 eller vdk@mail.dk

Foto: Kamma Mogenssen, Den Gamle By

MUSEUMSGENSTAND

Det måtte jo ske før eller siden: Vi er kommet på museum!

Den seneste udvidelse af købstadsmuseet Den Gamle By i Aarhus er et helt kvarter, der er som taget lige ud af vores barndoms- eller ungdomserindringer. Året er tydeligvis 1974.

I et af husene, Tårnborg, er der et – i øvrigt særdeles velbesøgt – konditori og i lejligheden overover en gynækologisk klinik.

De øvrige lejligheder er indrettet, som tre vidt forskellige lejemål rent faktisk var det på det tidspunkt. Bl.a. er kollektivet Skansen genskabt med stor præcision af de tidligere beboere selv.

Og det er selvfølgelig her, vi kommer ind i billedet: På opslagstavlen finder man nemlig en hvervefolder fra Venskabsforbundet Danmark-Kina (den røde), og mellem vinduerne til gaden hænger den gode gamle VDK-plakat, som vi stadigvæk kan finde på at bruge ved festlige lejligheder.

Museumsgenstand eller ej; vi er nu *still alive and kicking*.

Torben Brink